

eul_wid: pka-aa

Ἀπολλώνιος ὁ Γραμματικός · Apollonius Grammarian

On Conjunctions

Περὶ συνδέσμων

Period: Ῥωμαϊκή [Roman](#)
Dialect: Ἀττικίζουσα τεχνική [Atticizing Technical](#)
Domain: Γραμματική [Grammar](#)
Format: Πεζός [Prose](#)

2 1,1 213 Ἡ προκατειλεγμένη σύνταξις περὶ συνδέσμων ὑπὸ πλειόνων γραμματικῶν, ἐλλιπεστέρα καθεστῶσα, τοὺς συνεχέστερον ἡμῖν ἐν ταῖς σχολικαῖς συγγυμνασίαις συνιόντας οὐκ ἔπειθε, καθότι οἱ μὲν αὐτὸ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν συνδέσμων κατέλεξαν καὶ τὰς γινομένας μεταλήψεις ἐξ αὐτῶν εἰς αὐτοὺς, τουτέστι τοὺς ἰσοδυναμοῦντας ἀλλήλοις, οἱ δὲ περὶ προτάξεως καὶ ὑποτάξεως αὐτῶν, παρέντες τὰ ἀναγκαιότατα, λέγω τὰς ἐν αὐτοῖς δυνάμεις καὶ σχήματα καὶ ἄλλα πλεῖστα, ὑπὲρ ὧν εἰρήσεται· οἱ δὲ καὶ ὀνόμασιν ἀλλοτρίοις προσχρησάμενοι ἥπερ τοῖς εἰς γραμματικὴν συντείνουσι, Στωικὰς παρεισφέρουσι δόξας, ὧν ἡ παράδοσις οὐκ ἄγαν χρειώδης πρὸς τὴν εἰς γραμματικὴν συντείνουσαν τεχνολογίαν. ἔστι γοῦν πολλή τις καὶ δυσπερίληπτος περὶ τὰς φωνὰς τήρησις .. κατορθοῦται πᾶσα διάλεκτος, πᾶς σχηματισμὸς συντείνων εἰς Ἑλληνικὴν παράδοσιν ἀναγνωσμάτων, ἥς οὐδὲ κατ' ὀλίγον ἐπιψαύει ὁ παρὰ τοῖς Στωικοῖς περὶ φωνῆς λόγος. καὶ δῆλον ὡς καὶ ἐπὶ τῶνδε τῶν μορίων τὸ αὐτὸ παρακολουθήσει. πάλιν γὰρ ὑποσταλήσεται ὁ περὶ αὐτῶν λόγος ἐν φωνῇ καὶ δηλουμένῳ, ἐν ᾧ καὶ τὰ συνεμπεπτωκότα σχήματα διὰ τῆς συνούσης φράσεως ἐπικριθήσεται, τὰ τε ἀπλᾶ αὐτῆς καὶ τὰ σύνθετα, προσέτι καὶ τὰ δόξαν ἐσχηκότα συνδέσμων, οὐ μὴν ὄντα, τίνα τε αὐτῶν ἐγκλίσεως ἔτυχε καὶ τίνα οὐ. καὶ ἔνεκά γε τῶν τοιούτων παραδόσεων ἀναγκαιῶς εἰς σχολικὴν ἀντιβολὴν κατέστημεν, ἐκλεγόμενοι παρ' ἐκάστου τῶν πρὸ ἡμῶν τὸ χρειώδες. ^[20]

2 1,1 214 πρὸς οἷς καὶ αὐτοὶ τι ἐπινοήσαντες μετὰ τῆς δεούσης σαφηνείας παραδώσομεν, οὐκ ἐκτὸς γινόμενοι κατὰ τὸ παντελὲς τῆς τῶν Στωικῶν δόξης. Ποσειδώνιος ἐν τῷ περὶ συνδέσμων ἀντιλέγων πρὸς τοὺς φάσκοντας, ὡς οἱ σύνδεσμοι οὐ δηλοῦσι μὲν τι, αὐτὸ δὲ μόνον τὴν φράσιν συνδέουσι, φησὶν ὡς διαφέρει τὸ ἐπιδοῦναι τοῦ ἀποδοῦναι, ὡς τὸ ἀπαιτεῖν τοῦ προσαιτεῖν, καὶ ἄλλας τινὰς τοιαύτας συντάξεις, ἥδη πιστούμενος ὅτι ἐν μέρος λόγου ἢ τε πρόθεσις καὶ ὁ σύνδεσμος. ἐν γοῦν τῇ αὐτῇ πάλιν τῇ ἐναντιωτάτῃ πρὸς ἐκείνους ἀντιρρήσει ἐκτίθεται τοὺς κατὰ φύσιν συνδέσμους, φάσκων ὡς διὰ τὴν δύναμιν <τὸ ἵνα ἐπίρρη> μά φαμεν τοπικόν· ἡ γὰρ φράσις παρηγεῖτο [εἰς] τὸ καλεῖν σύνδεσμον. ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ ἵνα εἶδομεν ἄμφοι (A 363). ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν (Θ 66), χρονικὸν ἐπίρρημα· ὄφρα πεποίθης (A 524), σύνδεσμος ἀποτελεστικός.—τί οὖν κωλύει [καὶ] κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ τὰ ἴσην δύναμιν ἀναδεδεγμένα συνδέσμοις μόρια καλεῖν συνδέσμους ὁμοφωνοῦντας προθέσεων, οὐ μὴν, ὡς ἐδόκει τῷ Ποσειδωνίῳ, καὶ τὰς ἐν τῷ τοιούτῳ δηλουμένῳ συνδέσμους καλεῖν, ἐπιδοῦναι, ἀποδοῦναι;—Οὐ λέληθε δ' ἡμᾶς κάκεινος ὁ λόγος, ὡς οὐδὲ κατὰ τὸ παντελὲς τοῖς συνδέσμοις

ἀνθυπάγονται, εἰ δεινὰ δέδρακας· ἂν θ' ὧν δεινὰ δέδρακα ς ἰδοὺ γὰρ καὶ ἄρθρου παρέμπτωσις· καὶ ἔτι εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ· διὰ τὸ ἡμέραν εἶναι φῶς ἐστὶ καὶ πάλιν παρεισέδω τὸ ἄρθρον, καὶ ἀντὶ ὀριστικῶν ἀπαρέμφατα παρελήφθη. ὅτι δὲ κατὰ πολὺ τὰ μόρια χωριστέον, καθότι καὶ νῦν οἱ γραμμα ἡμέρα ἐστὶν <σ> κότος ἐστὶ <συν> δέσμου διὰ τί ὁ ἄν ω οὐκ ἐπι . [25]

2 1,1 215 ν τοῖς προκειμένοιςτων, ἐν ᾧ ἐπεδείξαμεν ...αι. οὐ γὰρ ἐν τῷ καθόλου τὸ τοιοῦτον ἐστὶον τέ ἐστὶν εὐρέσθαι, ἐὰν θέλῃςκης ἀναγνοίην ἄν. ὥστε οὔτε περὶ ἐπιφόρας διὰ τῶν αὐτῶν τοῦ λόγου ... ἢ σύνθετον καταστήσεται. τὸ αὐτὸ ἄρα ...έσμου ὁ ἑάν ἐπιζευκτικός ἐδείχθη γινόμενος ι οὖν καὶ τῷ ἐπεὶ παράκειται ἐπεάν .. ἅπαντός τε γὰρ συνθέτου σχήματος . μία ἐστὶν ... ἐὰν καὶ τὰ τῆς φωνῆς ὑπαγορεύει καὶ τὰ ... εἶπερ οὖν ὁ ἐπεὶ ἔχει καὶ τὴν φωνὴν τοῦ ... ἔχει δὲ καὶ τὸ δηλούμενον, ἐν οἷς ἀκολου <θίας ἐστ> ἰ παραστατικός, ἔχει δὲ καὶ δυνάμει τὸν ἑάν, <συνεστῶ> τα ἐκ τοῦ εἴ καὶ ἄν, ἐν οἷς πάλιν φαμέν ... πῶς οὐχὶ βίαιον μὴ οὐχὶ παραδέξασθαι . προκειμένων ἀνδρῶν τὴν δόκησιν; Ἠπορήθη πῶς σύνδεσμοι οἱ προκείμενοι, <μαχομέ> νην ἔχοντες τὴν ἐξ αὐτῶν δύναμιν τῇ θέσει τοῦ ὀνόματος, <εἶγε> τὸ συνδεῖν τῷ διαζευγνύειν μάχεται. Ἐχεται ἀπολογίας <ή π> ροκειμένη ἀπορία, ὥς καὶ ἐπ' ἄλλων ἔστιν ἐπινοῆσαι <ώ> ς τὰ αὐτὰ ὄντα μαχομένην πολλάκις ὀνομασίαν ἀνεδέξατο. φαμέν τὸ μάχομαι παθητικόν, καὶ δῆλον ὅτι τῷ τύπῳ τῆς φωνῆς· εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου, δῆλον ὅτι ἐνεργητικόν. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ παιδίον οὐδέτερον διὰ τὸν τύπον, ἐπεὶ ἀμφοτέρων ἐστὶ διὰ τὸ δηλούμενον· παρατιθέμενος γοῦν τις ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν, εἶποι ἄν παρατίθεμαί σοι παιδί α. ἀλλὰ καὶ τὸ θῆβαι πληθυντικόν, καὶ μία ἢ ὑποκειμένη πόλις. [20]

2 1,1 216 ἔστι καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων τὸ τοιοῦτον παραθέσθαι.—Οἱ δὲ προκείμενοι σύνδεσμοι εἴρηνται μὲν σύνδεσμοι ἔνεκα τοῦ συνδεῖν τὰς φράσεις, ὥστε τὸ κοινὸν τῶν συνδέσμων αὐτοὺς ἀναδεδέχθαι· ἔνεκα δὲ τοῦ ἀπ' αὐτῶν δηλουμένου διαζευκτικοὶ ὠνομάσθησαν. ὅλης γὰρ τῆς φράσεως <ὄντες συνδετικοί, τὰ ἐν αὐτῇ> πράγματα διαζευγνύουσιν. <ἔτι δὲ οὐκ> αὐτοτελὲς τὸ ἡμέρα ἐστὶ καί, <ἀλλ'> ἐζήτει ἑτέραν φράσιν, καὶ ἡμέρα <ἐστὶ καὶ φῶς ἐστὶ> .—τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν διαζευκτικ <ὦν· ἢ ἡμέρα ἐστὶν> ἢ νύξ ἐστὶ. Καὶ ὥς μὲν σύνδεσμοι κα <τὰ τὸ συνδεῖν τὰς φράσεις> εἰσὶν, ἀπεδείχθη· ὥς δὲ τὸ ἐπιφερόμεν <ον πρᾶγμα> παρελήφθη μὲν ὑπὸ τῆς συνδέσεως, <διαζεύγνυται δὲ> ὑπὸ τοῦ δηλουμένου τοῦ ἀπὸ τοῦ συνδ <έσμου, σαφές> γενήσεται ἐκ τοῦ ἢ νύξ ἐστὶ. μόνον γὰρ ἐν ἔστι <τῶν> νοουμένων πραγμάτων κατὰ τὸ αὐτὸ π <αραλαμβά> νεσθαι. ἢ ἐπαγγελία τῶν διαζευκτικῶν <ένος ὕπαρ> ξιν ἐπαγγέλλεται, τοῦ δ' ὑπολειπομένου ἢ <τῶν ὑπολειπομένων> ἀναίρεσιν. —καὶ ἔστι πάλιν αὐτῶν ἃ μὲν <ἀληθῇ> τὴν διάζευξιν ἀναδεδεγμένα, ἃ δὲ οὐ <κ ἀληθῇ> τὴν διάζευξιν παρελιφότα. [15]

2 1,1 217 τὸ γὰρ λεγόμε <νον ἢ> ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστὶν ἐν ἀληθεῖ καθέστηκε <δ> ιεζευγμένῳ ταῦτα γὰρ τὰ καταστήματα ο <ὕδέποτε> κατὰ ταῦτο γενήσεται. τὸ δὲ λεγόμενον ἢ Ἀπολλώνιος παρέσται ἢ Τρύφων ὥς πρὸς καιρὸν τὴν διάζευξιν ἐπαγγέλλεται. τὸ γοῦν πρότερον ὑπόδειγμα, καὶ μὴ <λάβῃ> τὸν διαζευκτικὸν σύνδεσμον, πάλιν ἐν διαζεύξει <ἔσται> , ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἐστὶ. τὸ ἕτερον ἀληθές, εἰ φαί <ἡμεν οὕτως> ἡμέρας οὔσης ἡμέρα ἐστὶ· τὸ δὲ ἕτερον οὐ πάντως, Τρύφων παρέστα, Ἀπολλώνιος οὐ παρέστα· οὐ διαζεύγνυται γὰρ τὰ τοιαῦτα, ἐὰν μὴ λάβῃ τὸν διαζευκτικὸν σύνδεσμον. ἐφ' ὧν ἔστι καὶ τοὺς μαχομένους τοῖς διαζευκτικοῖς συνδέσμοις παραθέσθαι, καὶ Ἀπολλώνιος παρέσται καὶ Τρύφων παρέσται· εἰ Τρύφων παρέστα, καὶ Ἀπολλώνιος παρέστα. ἐπὶ μέντοι τῶν κατὰ φύσιν διεζευγμένων οὐκέτι· οὐ γὰρ συστήσεται τὸ καὶ ἡμέρα ἐστὶ καὶ νύξ ἐστὶν, οὐδὲ τὸ εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἐστὶν. ὥς εἰσὶ τινες λόγοι ὑπὸ τῶν συνδέσμων διαζευγνύμενοι <ἢ> συμπλεκόμενοι, τινὲς δὲ συναπτόμενοι, τινὲς τε οὐ πάντως ὑπὸ τῶν συνδέσμων τὸ συναφές ἐπαγγελλόμενοι, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῶν δηλοῦντες·

ἢ καὶ διαζευγνύμενοι πάλιν οὐχ ὑπὸ τῶν διαζευκτικῶν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τὴν διάζευξιν δηλοῦντες. ἐφ' ὧν οὐκ ἐναλλαγαὶ γενήσονται <συνδέσμων. ἐκκείσθ> ὡ δὲ ὑποδείγματα. ὁ λέγων τὸ < ἡμέρα ἐστὶ δεδήλ> ὡκεν ὅτι καὶ φῶς ἐστίν. ἐπὶ τούτου οὐκ <έτι> ἐγχωρήσει τὸ ἦτοι ἡμέρα ἐστὶν ἢ φῶς ἐστὶ. <καὶ ζῶ καὶ> ἀναπνέω· οὐ γὰρ ἔτι ἐγχωρήσει τὸ < ἦτοι ζῶ ἢ ἀνα> πνέω. ἡ συνάφεια γὰρ ἐν τῷ ζῆν τοῦ ἀναπνεῖν <ἀπαράδεκτός ἐστι τοῦ διαζε> υκτικοῦ, καθὼς προείπομεν. διὰ <δὲ τὸ κατὰ φύσιν διεξεῦχθαι ἡμέραν εἶ> ναι, νύκτα εἶναι, τὸ ἕτερον ἀληθεύει. ἐπὶ <τοῦ τοιούτου τὸ> συναπτικὸν οὐ συστήσεται. ^[25]

2 1,1 218 ἐπεὶ ἅμα τῷ λέγειν <ἡμέρα ἐστ> ἵν' δεδήλωται ὅτι οὐ νύξ. τὸ δ' ἐν συναφείᾳ <δεῖ καὶ ἐν> ἀκολουθίᾳ καθίστασθαι. τὰ μέντοι ὑπολείπο ... τα τῶν λόγων, λέγω τὰ μὴ ὑποπίπτοντα <ὑπὸ τὸ τοιοῦ> τον εἶδος, ὑπ' αὐτῶν τῶν συνδέσμων πείσεται <τὸ διεξεῦχ> θαι ἢ συνῆφθαι. ὡς εἴ τις λέγοι ἢ ἐδιαπρα <θέειν ἢ ἄν> διχα πάντα δάσασθαι (Σ 511) καὶ διαπραθέειν <καὶ ἄνδι> χα πάντα δάσασθαι. καὶ ὃν τρόπον οὐχ οἷόν <τε> παντὶ πτωτικῷ ἄρθρον προσνέμειν, τῷ δὲ <δυνα> μένῳ ἐπιδέξασθαι, τὸν αὐτὸν τρόπον οὐχ οἷόν τέ ἐστι <παντ> ἰ λόγω πάντα σύνδεσμον συντάττειν. λέγω δὲ <λόγον> τὸν δι' ἑαυτοῦ ἐπαγγελλόμενον συνάφειαν. ἐφ' οὗ γὰρ ὁ διαζευκτικός, ἐκεῖ οὐχ ὁ συναπτικός· καὶ ὅπου ὁ συναπτικός, ἐκεῖ οὐκέτι ὁ διαζευκτικός. καὶ σαφές ἐκ τοῦ προκειμένου, ὡς μάχεται ἢ τε τῶν συναπτικῶν ἐπαγγελία, καὶ ἔτι τῶν συμπλεκτικῶν, πρὸς τὴν τῶν διαζευκτικῶν, καθ' ἓνα τρόπον τῶν συμπλεκτικῶν ἀδιαφορούντων. ὡς γὰρ οἱ διαζευκτικοὶ οὐκ ἐν ἀκολουθίᾳ, οὐδ' οἱ συμπλεκτικοί. εἰ γὰρ ὧδ' ἀποφαινοίμεθα, ἦτοι ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστίν, ἢ καὶ κατὰ ἀναστροφὴν, ἦτοι νύξ ἐστίν ἢ ἡμέρα ἐστίν, ἀδιαφορεῖ, ὡς εἰ καὶ Ἀπολλώνιος παρέσται καὶ Τρύφων παρέσται, καὶ Τρύφων παρέσται καὶ Ἀπολλώνιος. Μηδὲ τὸ πρὸς τῶν Στωικῶν λεγόμενον παραλείπωμεν, παρ' οἷς ἐστὶ τις διαφορὰ ἐν τοῖς κατὰ φύσιν διεζευγμένοις μαχομένου καὶ ἀντικειμένου. καὶ ἦν μαχόμενον τὸ μὴ δυνάμενον κατὰ τὸ αὐτὸ παραληφθῆναι, ὑπὲρ οὗ καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις εἴρηται, ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστὶν, ἢ φθέγγομαι ἢ σιγῶ, καὶ ἔτι τὰ τούτοις ὅμοια. ἀντικείμενον δὲ τὸ πλεονάζον ἀποφάσει, ὅπερ δυνάμει πάλιν μαχόμενον, <ἢ φθέγγομαι ἢ οὐ φθέγγομαι>, ἢ ἡμέρα ἐστὶν ἢ οὐκ ἔστιν ἡμέρα. <ὁ γὰρ ἕτερος λό> γος ἐπλεόνασε τῇ ἀποφάσει. ἢ γὰρ φ... ἢ κάθημαι ἢ οὐ κάθημαι. καὶ τοῦτό φασι <διαφέρειν τὸ ἀντικείμενον> τοῦ μαχομένου, ἢ τῷ μὲν μαχομένῳ πάντως <τι> ἀντιστατοῦν ἐπιφέρεται, <τῷ δὲ ἀντικειμένῳ οὐκέτι>. ^[25]

2 1,1 219 μὲν γὰρ εἰ οὕτως ἐπηνέχθη οὐκ ἔστιν ἡμέρα. δύο δὲ εἰ οὐτ... ἐστὶν ἡμέρα ἢ ἡμέρα ἐστὶν. πλ... γων ἔχει περισσὴν τὴν ἀπόφασιν ἡμέρα οὐκ ἔστιν ἢ οὐχ ἡμέρα ἐστὶν ... τῶν λόγων μιᾷ ἀποφάσει πλεον τήρησις παρὰ τοῖς Στωικοῖς ἀντι <κειμένου καὶ μα> χομένου. χρή μέντοι γινώσκειν ο τὸ δηλούμενον. ἐν ᾧ γὰρ ἀποφάσκομεν τὸ <ἡμέραν εἶναι>, ἐν τούτῳ καταλείπεται τὸ νύκτα εἶναι. ο... δὲ εἴρηται μαχόμενον ἀπὸ τῶν ἐν μάχῃ ... οἷς παρέπεται τὸ μὴ συνεῖναι. φαμέν γ...τησιν καὶ ἔτι ζυμβασίας τὰς φιλίας καὶ τὰ κατὰ φύσιν ἦν διαζευκτικά. Ἔστι καὶ τρίτη διαφορὰ τῶν προκειμένων συνδέσμων, ἡ παραδιαζευκτικὴ καλουμένη, ἐπαγγελίαν <ἔχουσα> τοιαύτην, ἢ τὸ ἐν ἢ καὶ τὸ συνὸν ἢ καὶ τὰ συνόντα <τι> θέναι. διαφέρει δὲ τοῦ διαζευκτικοῦ τοῦ ἐν μ <όνον> ἐπαγγελλομένου. καὶ ἡ γινομένη ἐν αὐτοῖς σύνδεσις ο <ὅκ ἄν> δύναιτό ποτε ἀπὸ τῶν μαχομένων παραληφθῆναι, ἀπὸ δὲ τῶν ἐτέρων λόγων. οἷόν τε γὰρ ἐστὶ τὸν παραδιαζευκτικὸν καὶ εἰς τὸν καὶ μεταλαμβάνεσθαι, παρ <εσθ> ἡμεν δὲ ὡς τὰ φύσει διεζευγμένα οὐ ποτε συμπλακῆσεται. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα. ὁ ἀποφηνάμενος οὕτως, ἢ νέος ἢ παλαιός (Ξ 108), οὐχὶ τὸ ἕτερον ἀπαγορεύει, ὡς νέος μὲν βουλήν εἰσηγήσασθαι, παλαιὸς δὲ μὴ, ἢ παλαιὸς μέν, νέος δὲ μὴ, ἀλλὰ τοιοῦτόν τι ἀπαιτεῖ, καὶ νέος εἰσηγῆται καὶ παλαιός, παραδέξομαι. ὥστε ἢ τὸ ἐν αἰτεῖ ἢ τὰ δύο. καὶ αἱ τοιαῦται δὲ φρ <άσεις> οὕτως ἔχουσιν, ἢ Ἀλκαϊκὸν μοι χρῆσον ἢ Σαπφικόν. οὐ γὰρ ἐν ἀποφάσει τὸ

ἕτερον, ὥσπερ ἐστὶν ἐπὶ τοῦ ἱατροῦ ἀποφαινομένου ἢ ῥοφημάτιον δὸς ἢ σευτλίον ν..

γένοιτο. λέγω δὲ ἐπὶ τοῦ προ..... τοῦ χρήσαντος. ^[25]

2 1,1 220

ἐφ' οὗ δὲ ἄγαναὐται τῶν ἐλέγχων ἐπιγραφαὶ Ἀχαιοὶ ἢ Πελοποννήσιοι καὶ οὕτως ἂν ἔχοι. φωνὴ ἐστὶνἡ τὸ ἴδιον αἰσθητὸν ἀκοῆς <ἐξ> ητήθη διότι οὐ τακτέοι εἰσὶν <εἰς τοὺς συμπλε> κτικούς, εἶγε ἀκώλυτον ἔχουσι τὴν <εἰς αὐτοὺς μετά> ληψιν, καὶ νέος παλαιός καὶ παλαιός ...μα ἐστὶ τοι οἷόν τε δρᾶσαι ἢ παθεῖν ... δρᾶσαι. καί φησι Τρύφων (p. 35 Velsen), ὡς οὐ πάντως <τὰ μεταλαμβ> ἀνόμενα εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἐπάγεται. τὸ <ἀκολου> θεῖ ῥῆμα μετάληψιν ἔχει τὴν εἰς τὸν εἰ σύνδεσμον· <ἀκολουθ> εἰ τῷ ἡμέραν εἶναι τὸ φῶς εἶναι· ἴσον γὰρ <τῷ εἰ ἡμέρα ἐστ> ἰ, φῶς ἐστίν. ἄλλως τε τὸ μὲν συμπλε <κτικὸν ἐξ> ἀνάγκης πάντα τίθησι, καὶ νέος καὶ παλαιός· <τὸ δὲ παρα> διαζευκτικὸν οὐκέτι, ἀλλὰ ἢ καὶ τὸ ἐν <ἢ καὶ τὰ> ἕτερα ἢ καὶ τὰ ἐπιφερόμενα. προσθεῖμεν <δ' ἂν καὶ> τοῦτο. ὃν τρόπον ὁ καλούμενος παρασυνα <πτικός>, ἔχων καὶ ἐπαγγελίαν τὴν τοῦ συμπλεκτικοῦ, ἐν οἷς <συμπλέκει λόγου>, ἔχων δὲ καὶ τὴν τοῦ συναπτικοῦ, ἐν οἷς ἀκολουθίας ἐστὶ παραστατικός, οὐκ ἀπὸ τῆς δυνάμεως τῶν συνδέσμων τὴν ὀνομασίαν εἴληφε, καλούμενος συμπλεκτικός ἢ συναπτικός, παρὰ δὲ τὸ συνημμένον ληφθεὶς παρασυναπτικός ὠνομάσθη, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ καλούμενοι παραδιαζευκτικοί, ἔχοντες μὲν τοῦ διαζευκτικοῦ τὸ ἐν παραλαμβάνειν, ἔχοντες δὲ καὶ τοῦ συμπλεκτικοῦ τὸ καὶ ἐν καὶ τὰ ἕτερα, πάλιν ἔτυχον τῆς ὀνομασίας, κληθέντες παραδιαζευκτικοί. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς ἐννοίας τῶν προκειμένων συνδέσμων. ῥητέον δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς τάξεως. ὁ ἢ καὶ ὁ ἡε διαφέρουσι τοῦ ἥτοι, καθότι οἱ μὲν καὶ προτακτικοί εἰσι καὶ ὑποτακτικοί, κτείνης ἡε δόλω ἢ ἀμφοδόν (α 296), ἡε διαπραθέειν ἢ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι (Σ 511). ὁ δὲ ἥτοι μόνως προτακτικός· οὐ γὰρ ἂν ποτε φήσαιμεν ἡ ἡμέρα ἐστὶν ἥτοι νύξ ἐστὶ. καὶ ἔτι ὁ μὲν ἥτοι ἅπαξ παραλαμβάνεται, οἱ δὲ ἄλλοι ἐπὶ πλεῖον παραλαμβάνονται κατὰ τὰς συνδέσεις, ἥτοι Ἀπολλώνιος παρέσται ἢ Διονύσιος ἢ Τρύφων ν. <ὁ δὲ ἡε τοῦ ἥ> διαφέρει, ἢ ὁ μὲν συνηθέστερος. ^[30]

2 1,1 221

. ὁ δὲ ποιητικός.—Τὴν τῶν προκα <τειλεγμένων> τάξιν ἔστιν οἰκείως ἐκδέξασθαι. <οἱ συναπτι> κοὶ καὶ ὅσοι ἀκολουθίαν ἐπαγγέλλονται <ἐν ἀρχῇ τῶν> λόγων παραλαμβάνόμενοι, οὐκ ἂν εὔ <τεθεῖεν ἐν με> ταξύτητι· οἱ δὲ διαζευκτικοὶ οὐκ ἂν <παραληφθεῖεν>, εἰ μὴ ἐν μεταξύτητι τεθεῖεν. ὡς ἔφαμ <ἐν οὖν, τῇ δυνά> μαι τῶν συνδέσμων ἡ θέσις ὠκείωται. <τὸ μὲν γὰρ> συναπτικὸν τὴν συνάφειαν ἐπαγγελλόμενον <ὄν ἔχει> ἡνωμένην τῷ λόγῳ τὴν τάξιν, τὸ δὲ <διαζευκτικὸν> δηλοῦν τὸ ἀσυνύπαρκτον μεσάζεται κ <ατὰ τὴν> τάξιν τῶν λόγων, ὡσανεὶ ἀπειργον <τὸν ἕτερον> τοῦ ἐτέρου λόγον. καὶ διὰ τοῦτο ἐν ἀρχῇ <τοῦ λόγου> τιθέμενοι οἱ διαζευκτικοὶ οὐ ποτε σ <ὕνδουσι τοῦ> λόγου· ἥτοι ἡμέρα ἐστὶ νύξ ἐστὶ ν. εἰ δὲ <οὕτως ἀπο> φαινοίμεθα· ἥτοι ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστὶ <ν, οἰκείως> ὁ λόγος συνδέεται. καὶ ἀποβληθεὶς μὲν ὁ ἢ <τοι ἔτι> τὴν διάζευξιν ἔξει, καθὼς εἰς τὴν οἰκείαν χώραν <ἐτάχθη> ὁ σύνδεσμος ἀποβληθεὶς δὲ ὁ ἢ οὐ ποιήσει λό <γον, εἶγε> πάλιν μὴ δεόντως ἐτέτακτο ὁ ἥτοι. Ἔστι <καὶ τρί> τη διαφορὰ τοῦ ἢ συνδέσμου, ἥτις καλεῖται διασαφητικὴ. τοῦ μὲν γὰρ προτέρου ὑπαρξιν διασ <αφεῖ>, τοῦ δὲ ἐπιφερομένου ἀναίρεσιν, βούλομαι πλουτεῖν ἢ πένεσθαι, βούλομαι φιλολογεῖν ἢ σχολάζει ν. ποιεῖται καὶ μετὰ τοῦ πέρ τὴν σύνταξιν, ἡμέρα ἐστὶν ἥπερ νύξ. ἴδιον δὲ ἔχει παρὰ τοὺς προκειμένους συν <δέσμους> τὸ ἐν ἀρχῇ μὴ παραλαμβάνεσθαι, καθάπερ ἔχ <ουσιν> οἱ τε διαζευκτικοὶ καὶ παραδιαζευκτικοί, <ἥτοι> ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστὶ ν. τῷ μέντοι διασαφητικῷ συνδέσμῳ οὐκ ἄλλο τι σύνεστι μόνιον ἢ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον. καὶ ἦν ἡ τοιαύτη ἀφορμὴ ἀποδεικτική, καθότι προεῖπομεν ἐν τοῖς κατ' ἀρχὴν, τοῦ τὸ μᾶλλον καὶ ἥσσαν συνδέσμους εἶναι, καὶ καθὼς δύναιμις ἦν ἀντηρῇ Ἔστι μέντοι καὶ ὑπὲρ τοῦ ἢ ζήτησις, πότερον εἰς τὰ ἐπιρρήματα καταταγεῖ ἢ εἴπερ εἰς τοὺς συνδέσμους. ^[25]

2 1,1 222 —δηλον ὡς καὶ τὸ ἀνθυπαγόμενον μόριον, λέγω δὲ τὴν οὐ ἀπόφασιν, εἰς τοὺς συνδέσμους παραλαμβάνοιτο <ἄν· ἡμέρα> ἐστὶν ἢ νύξ· πλουτεῖν βούλομαι <ἢ πένεσθαι> . ἔστι τὸ αὐτὸ οὕτως ἀποφύνασθαι· <πλουτεῖν βούλομαι> οὐ πένεσθαι· ἡμέρα ἐστίν, οὐχὶ δὲ <νύξ. Ἀλλὰ δεῖξομ> εν ὡς οὔτε ὁ προκατελημμένος σύν <δεσμος ἄλλο> τι κεκλήσεται ἢ σύνδεσμος, οὔθ' ἢ ἀπὸ <φασισ> ..σει ἢ ἐπίρρημα. πρῶτον, ὡς καὶ ἄλλοτε <ἐδείξαμεν, τὰ> ἀνθυπαγόμενα οὐκ εἰς τὰ αὐτὰ μέρη λόγου <παραλ> ηπτά <ἐς> τιν ἐν τῷ καθόλου, εἶγε ἐδείξαμεν ἐν τῷ .. ῥηματι τὸ <ν> ἄν σύνδεσμον ἀντιπαραλαμβανόμενον <κατὰ> πλείονα, ὥστε οὐδὲ κατὰ τοῦτο τῷ ἢ τὸ οὐ <τὸ αὐτό> . δεῦτερον οἱ σύνδεσμοι συσσημαίνουσιν, αὐτόθεν δὲ <ἢ ἀπόφ> ασις τὸ δηλούμενον προφανὲς ἔχει. τρίτον <οἱ σύνδεσ> μοι κατ' ἰδίαν οὐ ῥητοί, ἐπεὶ πόθεν σύνδεσμοι; ... τὸ[ν] μὲν ἢ, σύνδεσμον ἐπαγγελλόμενον, οὐ ῥητὸν κα <τ' ἰδίαν> , ἢ δὲ οὐ ἀπόφασις. τέταρτον τὰ ἐπὶ ῥήματα <παράγεται> αι, οὐχὶ οἱ σύνδεσμοι. τὸ οὐ ἐν τῷ οὐχὶ παράγεται, <τοῦ ἢ οὐχ> οὕτως ἔχοντος. τὸ δὲ πάντων συνεκτικώτατον· <ἢ> ἀπόφασις πρὸ ῥήματος ἐπιτασσομένη ποιεῖ αὐτὸ <τέλειαν> οὐ γράφω , οὐ περιπατῶ. ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον ἴδιον <ἐπὶ> ρημάτων. ὁ δὲ ἢ οὐδέποτε τὸ τοιοῦτον ἀπετέλεσε .. τοῦ δ' ἐτέρου λόγου ἐξ ἀνάγκης παραλαμβανομένου .. ὅπερ ἦν ἴδιον συνδέσμου, γράφω ἥπερ λέγω , διαλέγομαι ἥπερ ἀναγινώσκω. ὑγιῶς ἄρα ὁ μὲν ἐπίρρημα κεκλήσεται, ὁ δὲ σύνδεσμος. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη διαφορὰ τοῦ συνδέσμου ἀπὸ τῆς διαζευκτικῆς συνδέσεως μετέβαλεν εἰς τὴν διασαφητικὴν, ὥσει ἐπικριτικὴ γενομένη τῆς διαζεύξεως. ἐκκείσθωσαν γὰρ αἱ διαφοραί. ἐπαγγέλλεται γὰρ τὸ διαζευκτικόν, ἐὰν τοῦτο, οὐ τοῦτο· εἰ τοῦτο μή, τοῦτο. καὶ ἔτι, ἢ τοῦτο <ἢ> καὶ τὸ συνὸν ἢ <τὰ> συνόντα ... ὅπερ καλεῖται παραδιαζευκτικόν. [25]

2 1,1 223 τὸ δὲ λειπόμενον, τοῦτο, οὐ τοῦτο. τέθειται γὰρ τὸ πλουτεῖν βούλομαι ἀνηρημένου τοῦ πένεσθαι. καὶ μοι δοκεῖ ἔνεκα τούτου σύνδεσμον ἔξωθεν μηκέτι παραδεδέχθαι ὁ τοιοῦτος λόγος, εἰς δὲ ἐπίτασιν τὸ ἐπιτατικὸν ἐπίρρημα, λέγω τὸ μᾶλλον. ἐπεὶ δὲ τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἀναδεξάμενον τὸν ἢ ἢ τὸν ἢτοι ἀναμφίλεκτόν ἐστιν ἢ διαζευκτικὸν ἢ παραδιαζευκτικόν, τὸ δὲ μὴ οὕτως ἔχον ἢτοι πάλιν διαζευκτικόν ἐστιν ἢ καὶ διασαφητικόν, φαίνεται ὅτι διὰ τὸ τοιοῦτον ἀμφίβολον ... <τοῦ τε> διασαφητικοῦ καὶ τοῦ διαζευκτικοῦ. <ἐπὶ μὲν τοῦ> <βού> λομ' ἐγὼ λαὸν σάον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι (A 117) <οὐ> διστάζομεν, ὅτι ὁ ἢ νῦν διασαφητικός, <εἶγε> ἐν διαζεύξει γινόμενον γέλοιον· ἐπὶ μ <έντοι τοῦ> πάντες κ' ἀρησαίαν' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθῆτός τε (α 164) ὃ τὸν ἕτερον νῦν παραδέξασθαι. τὸν δὲ ἕτερον δύναται γὰρ διαζευκτικὸς εἰρησθαι τοῦ ... πληροῦντος. εὗζονται ταχεῖς γενέσθαι, ἵνα <ἀποφύγωσιν> Ὀδυσσέα, ἢ ἄγαν πλούσιοι, ἵνα πείσωσι ... εἴη παραπληρωματικὸς ὁ κέ. φαίνεται ὃ <τι διασαφη> τικός ἐστι. μᾶλλον γὰρ εὗζονται ταχεῖς γενέσθαι <ἥπερ> ἄγαν πλούσιοι. ὅπερ καὶ μᾶλλον, καὶ καθόλου σύνδεσμος καὶ καθὸ ὑποβάλλει ὁ λόγος που Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώια πάντ' ἀποδοῖτε (χ 61). Ἐξῆς ῥητέον περὶ τῶν διαπορητικῶν. Ἄρα. Οὗτος κατὰ πᾶσαν διάλεκτον, ὑπεσταλμέ <νησ> τῆς κοινῆς καὶ Ἀττικῆς, ἦρα λέγεται ἦρ' ἔτι π <αρ> θενίας ἐπιβάλλομαι, Σαφῶ (fr. 52 Ahrens, 102 Bergk 3). ἦρ' ἔστι θ' ὕδωρ ς (lyr. gr. III 3 p. 1358 Bergk) ἐπὶ τοῦ τοιούτου οὐκ ἐμποδίζοντός τινος συ <ναλοι> φὴν ἐκδέξασθαι, Τρύφων (p. 35 Velsen) φησὶν ἀποκοπὴν παρηκολουθηκέναι. καὶ ἔτι ἦρά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις. παρ' Ἀλκμᾶνι (fr. 61 Bergk 3) ἦρα τὸν Φοῖβον ὄνειρον εἶδον. [30]

2 1,1 224 Ἀρχίλοχος (fr. 86 Bergk 3) μέντοι κοινότερον ἔφη ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καίετος ξυνωνίην. Καὶ πού τινες τὸν ἢ τὸν αὐτὸν ἐξεδέξαντο τῷ ἄρα, ὡς ἀποκοπῆς γεγεννημένης ἀπὸ τοῦ ἦρα, ὥσει καὶ εἴ τις ἐκδέξαιτο τὸ δῶμα καὶ τὸ δῶ. ἀλλ' οὐκ <ἔστιν> ὑγιές, οὐ τοῦτό μου ἀποφαινομένου, ὡς οὐκ ἔνδεκτ <ον> ἀποκοπῆναι σύνδεσμον· δεδείξεται γὰρ τὸ τοιοῦτον. τὸ γοῦν ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη (A 120) οὐκ ἂν ποτε ἀποδ <εξαίμην> , καθότινες ὥήθησαν, ἄρθρον ἀντὶ

συνδέσμου παρελῆφθαι, μᾶλλον δὲ ἀποκοπὴν εἶναι τοῦ ὅτι. ἀλλ' οὐχ, ὡς τινες, ὁ ἢ ἐν ἀποκοπῇ γενόμενος τοῦ ἥρα. σαφὲς ἐντεῦθεν. πᾶσα λέξις ὅτιδήποτε παθοῦσα ἔχει καὶ τὸ ἴδιον δηλούμενον, καὶ εἴ τινας τάξεως τύχοι, ταύτης πάλιν οὐ μετατίθεται. φαμέν <δῶ> ἀλλὰ πάλιν δηλοῦται τὸ δῶμα τὰ πάθη οὐ τῶν δηλουμένων καὶ ἡ παρὰ λέγεται πᾶρ, πᾶρ Ζην ἰ, παρφολω ... δηλοῖ ἐντελοῦς τῆς πάρα. ἀλλὰ μὴν . πισο... οὐ παρὰ τὸ πάθος ἐναλλαγὴν τῆςεν. εἴπερ οὖν καὶ ὁ ἥρα μόνως ὦν προτα <κτικὸς> ἀπεκέκοπτο, καὶ πάλιν κατ' ἀρχὰς παρε <λαμβ> ἀνετο. ὅπερ οὐ παρείπετο· εἰς γὰρ τοῦναντίον ἐχώρησε, τ <ὸ> ἐν μέσῃ τῇ φράσει παραλαμβάνεσθαι.—ἀλλ' οὐ <δ' ὁ ἐν> ἀρχῇ ἢ πάλιν ἀποκοπὴ ἐστὶ τοῦ ἥρα. φαμέν γὰρ ... ἢ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα (λ 172)· ἦν γὰρ <ἄν περισ> πώμενος, εἶγε ἡ βαρεῖα ἀποκοπτομένη τὸν <αὐτὸν> τηρεῖ τόνον <ἐν> τῷ ὑπολειπομένῳ, δῶμα δῶ.—(καὶ <ἐνεκά> γε τούτου τὴν νῶι ἀντωνυμίαν, μονοσύλλαβον <εὕρισκομ> ἐνήν παρ' Ἀττικοῖς ἐν τῷ νῶ, οὐ φαμεν ἀποκεκόφθαι. <ἦ> εἴπερ ἀποκοπὴ, ὑφ' ἐτέρου λόγου τὰ τοῦ τόνου <μετ> ἐτέθη· οὗ τὴν ἀπόδειξιν ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν ἔξε <θέμ> ην).—σαφὲς οὖν ὅτι οὔτε ἡ τοῦ προτακτικοῦ φωνὴ ἀπεκόπη τοῦ ἥρα διὰ τὸν τόνον, οὔτε ἡ τοῦ ὑποτακτικοῦ διὰ τὴν σύνταξιν.

[25]

2 1,1 225 —Τρύφων (p. 36 Velsen) δέ φησιν ὡς ὁ διαζευκτικὸς ἢ παραλαμβάνεται εἰς τοὺς διαπορητικούς κατ' ἀρχὰς <λόγους> , ὡς ἐπὶ τοῦ ἢ ἥδη σάφα οἶδεν (ω 404)· ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα (λ 172). οὐ πάνυ δὲ ἀναγκαῖον. τί γὰρ τὸ κωλύον ἐστὶν ὁμοφωνεῖν τῷ διαζευκτικῷ τὸν ἢ σύνδεσμον, ὄντα διαπορητικόν, εἶγε καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων τὸ αὐτὸ παρέπεται; Μηδ' ἐκεῖνο δὲ παραλείπωμεν, ὡς τινες ὑπέλαβον τὸν ἄρα σύνδεσμον μὴ εἶναι, «εἶγε τοῦ ἰδίου τῶν συνδέσμων ἐκτὸς πίπτει. τὸ ἡμέρα ἐστὶν αὐτοτελές, ἀλλὰ τὸ ἦτοι ἡμέρα ἐστὶν οὐκ αὐτοτελές, οὐδὲ τὴν αὐτὴν θέσιν ἐπαγγελλόμενον τῷ ἡμέρα ἐστὶ ν· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ αὐτὸ ἐν μέντοι γε τῷ ἡμέρα ἐστ ἰ, λέγω κατ' ἐρώτησιν, οὐδὲν πλεῖον νοεῖται μετὰ τοῦ ἄρα. εἴτε ἄρα τὸ πρότερον αὐτοτελές, καὶ τὸ μετὰ τοῦ ἄρα· εἴτε ἐλλειπές, πάλιν τὸ αὐτό.—ἔτι ὅτε φαμέν οὕτως ἄρα ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύ ξ, σύνδεσιν ἐποιοσάμεθα οὐ διὰ τοῦ ἄρα, διὰ δὲ τοῦ ἦ. καὶ τοῦτο σαφές ἐστὶν ἐκ τοῦ τὸν μὲν ἢ ὑποστελλόμενον ἀσύστατον τὸν λόγον καταλιπεῖν, τὸν δὲ ἄρα μηκέτι.» Ἐνεκά γε τοῦ τοιούτου· οὐδὲ τὸν ἢ σύνδεσμον καταλείψομεν. ἔστι γάρ που τοιαύτη φράσις ἀναγινώσκει ς, οὐκ ἀναγινώσκεις· ἀπέρχ η, οὐκ ἀπέρχ η. ἀλλ' ὦ <μολογη> μένως λείπεται ἡ φράσις τοῦ ἦ ἦομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, <φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ> εὔρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώμ <ατα καλά> (κ 251—52)· λείποντος τοῦ καί. καὶ οὐχὶ παρὰ τὰς ἐλλ <εἴψεις> οὐ σύνδεσμοι.—(ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἄλλη λέξις, <εἰ καὶ ἔσθ' ὅτε πλε> ονάσαιεν, οὐ παρὰ τοῦτο πλέον τι ἀναδ <εδεγμέναι> εἰσί, λέγω καθόλου ἐπὶ πασῶν λέξεων).—τὸν <αὐτὸν δὴ> τρόπον ἐν φράσει ἐὰν ἐλλείπη ὁ ἄρα, οὐ πάντως <οὐ> σύνδεσμος.—ἔτι ὁ ἦτοι ὠμολόγηται ὅτι σύν <δεσμος δια> ζευκτικός, καὶ δηλόν ἐστιν ὡς μόνος οὐ ποιεῖ <διάζευξιν> εἰ μὴ παραλάβοι τὸν ἦ. [25]

2 1,1 226 τὸ αὐτὸ οὖν παρακ <ολουθήσει> τῷ ἄρα.—«Ἀλλ' οὐδὲν πλέον σημαίνει ἐν τῷ ἄρα ἢ <μέρα ἐστὶν> .»—Ἐνεκά τοῦ τοιούτου οὐδ' ὁ καὶ σύνδεσμος οὐδ' ὁ <ὅτι> . τὸ γὰρ αὐτὸ ἐπαγγέλλεται τὸ καὶ γράφω καὶ γράφ <ω> .—πολλάκις ἐγκειμένων τινῶν κατὰ τινὰς λέξεις .. παραλαμβάνομεν τοῦ αὐτοῦ δηλουμένου παραστα <τικά> μόρια. οἷον ἐν συγκριτικοῖς ἔγκειται τὸ μᾶλλον· ἀλλὰ <καί> φαμεν ταχύτερον μᾶλλον περιπάτει, ρήιτεροι γὰρ μᾶλλον (Ω 243)· καὶ οὐ πάντως ἔνεκα τοῦ τοιούτου ἀποβλητέον τὸ μᾶλλον ὡς οὐκ ἐπίρρημα.—ἔτι γε μὴν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ὅτε μὲν οὕτως ὑπαντῶμεν· » πεποίηκα ς;» ἀποκρινόμενοι τὸ ναί ἢ διὰ τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ ναί πεποίηκα α. καὶ πάλιν οὐκ ἀπόβλητον τὸ ναί τῶν ἐπιρρημάτων. καὶ ἐπ' ἄλλων ἀπείρων ἔστι τὸ τοιοῦτον παραστήσαι. τί οὖν τὸ ἐμπόδιον καὶ τῷ ἄρα συνδέσμῳ τὸ αὐτὸ παρακολουθήσαι; Τινὲς δὲ καὶ τῶν φιλοσόφων «εἰς ἀναπόλησίν φασι τῆς ἐρωτήσεως τὸν ἄρα

παραλαμβάνεσθαι, καθότι καὶ εἰς πλείονα συγκατάθεσιν τὸ ναὶ γέγραφα, καὶ εἰς μᾶλλον ὑπαρξιν τὸν καὶ ἐν τῷ καὶ γράφω. » — ἔλαθε δὲ αὐτούς, ὅτι καὶ ἐν τῷ ἄρα ἡμέρα καὶ ἔτι τοῖς παραπλησίοις ἑλλειπτικός ἐστιν ὁ λόγος, ἀπεκδεχομένων ἡμῶν τὰς συμβολικὰς φωνάς, λέγω τὴν οὐ καὶ τὴν ναί. τὰ γὰρ ἐντελῆ ἐστὶ τοιαῦτα, ἡμέρα ἐστὶν ἢ ο ὕ ; ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύ ξ ; Τρύφων παρεγένετο ἢ ο ὕ ; Τρύφων παρεγένετο ἢ Διονύσιος ;—Προσθείημεν δ' ἂν καὶ τοῦτο, ὡς καθόλου οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐκ διαζευκτικῆς φράσεως μετατέθενται εἰς διαπορητικὴν

〈σύνταξιν· καὶ γὰρ κατ'〉 ἐρώτησιν διαπορούντων ἡμῶν τι 〈πρὸς τινὰς λόγους〉 καθ' ὁρισμὸν ἐκφερομένους, παρα 〈λαμβάνεται ἢ κατ'〉 ἐρώτησιν φράσις· περιπατεῖ Τρύφων ν .

〈περιπατεῖ Τρύ〉 φω 〈ν ; γέγραφα α .〉 γέγραφα ς ; [γέγραφας] σήμερον γέγρα φα . σ〉 ἡμερον γέγραφα ς ;—τὰ δέοντα οὖν τούτων τῶν λόγων παραλαμβάνεσθω εἰς διάζευξιν· τῶν μὲν ὠρισμένων, 〈οἶον〉 ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστ ι .^[25]

2 1,1 227 (σαφὲς γὰρ ὅτι ὁ τὸ τοιοῦτον ἀποφαινόμενος ἐν οἷδεν ἀληθὲς ὄν.) οὐχὶ οὖν πάλιν 〈ἐπὶ〉 τοῦ τοιούτου λόγου γενήσεται τις ὑπερώτησις· ἡμέρα ἐστὶ 〈ν ἢ νύξ ἐστ ι ;〉 καὶ δῆλον ὅτι ὁ οὕτω λέγων ἀμφοτέρων ἐστὶ 〈παραστατικός,〉 αἰτεῖ μέντοι τὸ ἕτερον, καθότι, ὡς ἔφαμεν, 〈ὁ διε〉 ζευγμένος ἐπαγγέλλεται τὸ ἕτερον. Οὐκ ἀπιθάνως δὲ οἶμαι καὶ τὴν τοῦ συνδέσμου φωνὴν μετατεθεῖσθαι τοῦ . νου, καθότι καὶ ὅλη ἡ φράσις τὸ αὐτὸ ἀνεδέξατο· καθότι καὶ ἐκ τοῦ πλεονάσαντος ε συμφανὲς ἐστίν. ὡς γὰρ 〈ἐν〉 τῷ διαζευκτικῷ ἐστὶν ὁ ἥε, οὕτως καὶ ἐν τῷ διαπορητικῷ, ἥε χόλον παύσειεν ἐρητύσειε τε θυμὸν (Α 192). ἀλλὰ καὶ τῆς τάξεως, ὡς γὰρ τὰ διεζευγμένα ἀδιαφορεῖ, οὕτως καὶ τὰ διηπορημένα, ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστ ι , νύξ ἐστὶν ἢ ἡμέρα ἐστὶ ν . εἴτε γὰρ κατὰ διαπόρησιν εἴτε κατὰ διάζευξιν φαίημεν, ἀδιαφορεῖ.—ὁμολόγως οὖν οἱ κατ' ἀρχὴν τιθέμενοι σύνδεσμοι τῶν προκειμένων λόγων καὶ κατὰ φωνὴν διαλλαγὴν ἔσχον, ὥστε ἐν μὲν διαζευκτικῷ παραλαμβάνεσθαι τὸν ἦτοι, ἐν δὲ διαπορητικῷ τὸν ἄρα, ἦτοι Τρύφων παρέσται ἢ Θέω ν , ἄρα Τρύφων παραγενήσεται ἢ Θέω ν ; μόνου τοῦ κατ' ἀρχὴν ἢ κοινῶς εἰλημμένου ἐπὶ τε διαζεύξεως ἐπὶ τε διαπορήσεως. Εἴρηται ὡς τὸ α τοῦ ἄρα εἰς ἡ μετετίθετο παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις, ὑπεσταλμένης τῆς Ἀττικῆς καὶ 〈κοινῆς· καί〉 πού τινες ἐπὶ τῆσδε τῆς μεταθέσεως ἐπιστοῦντο, ὡς τὸ μακρὸν α εἰς ἡ μετατίθεται παρ' Ἴωσιν, οὐ τὸ βραχύ, καθότι ὁ ἐν βραχεὶ τῷ α λεγόμενος ἄρα συλλογιστικός ἐστὶ καλούμενος ἢ ἐπιφορικός, 〈ὄν〉 οὐ μετατιθεῖσι. καὶ ἀντέλεγε Τρύφων (p. 36 Velsen), παρατιθέμενος ὡσεὶ καὶ τὸ βραχὺ α εἰς ἡ μετατίθεται, ὡς τὸ ἀναιδείην ἐπιειμένε (Α 149), διπλάσιον διπλήσιο ν , τὴν ἀμαιμάκετον Σκύλλην, πείνη δ' οὐ ποτε δῆμον ἐπέρχεται (ο 407), ὕψι δ' ἀέλλη (Π 374).^[25]

2 1,1 228 ἐχρῆν δὲ κάκεῖνο παραθέσθαι, ὡς καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ συνδέσμου ἢ μετάθεσις γεγόνοι. τὸ γὰρ ἦρά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός (Κ 401) οὐκ ἂν 〈πρὸ τοῦ διαπορητικοῦ· οὐδὲ τὸ〉 ἦρά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός 〈ἐσσι παλαιός〉 (Ζ 215), 〈ἦρά〉 νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν (Γ 183)· 〈τοιοῦτον γάρ〉 τί φησι· ξένος ἄρα πατρ ὠϊος εἶ , 〈μεγάλων〉 ἄρα δώρων ἐπιθυμεῖ ς . καὶ ἐπ' ἄλλων 〈πολλῶν. Μῶ ν .〉 Συνήθης ἐστὶ ποιηταῖς. καὶ πρὸς τινων ... ὡς εἴη συνεστὼς ἐκ τοῦ μή καὶ οὖν. πρὸ 〈ς οὖς ἄντι〉 τίθησι Τρύφων (p. 36 Velsen) καὶ τοῦ δηλουμένου καὶ 〈κ τῆς φωνῆς.〉 ἐκ μὲν οὖν τοῦ δηλουμένου, ὡς ἀσυστατεῖ 〈ἡ μή ἀπαγὸ〉 ρευσίς μετὰ συλλογιστικοῦ τοῦ οὖν διαπορητικ ὄν〉 ἀποτελέσαι, εἴγε διαφέρει τὸ συλλογίζεσθαι το ὕ διαπορεῖν.〉 καὶ ἔτι ὡς ὁ οὖν ἐν ὑποτάξει ἐστίν, ὁ δὲ μῶν 〈προτακτικός.〉 ἐκ δὲ τῆς φωνῆς, καθὼς ὁ μῶν σύνδεσμος τὸ υ 〈ἐκθλίβει·〉 «οὐ γὰρ οἷόν τε εὑρέσθαι τὸ υ ἐκθλιβόμενον, πρ ὀσλαμ〉 βανόμενον δὲ κατὰ τὰς γινομένας συναλοιφάς, 〈ὡς ἐν τῷ〉 δὴ αὐτε δηῦτε, ὁ αὐτός ωντός, ἐμέο αὐτοῦ 〈ἐμωυτοῦ.〉 ἦν ἂν οὖν καὶ μωῦν.»—Καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτόν τινες 〈ἔφασαν〉 , ὡς διὰ κακοφωνίαν ἐκθλιβεῖν τὸ υ ,— Δέον δὲ πρ ὀσς〉 μὲν τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον φάναι, ὡς οὐ παρὰ τὸν οὖν ἢ σύνθεσις, ἀλλὰ παρὰ τὸν ὦν, ὄντα καὶ Ἰωνικὸν καὶ Αἰολικὸν καὶ Δωρικόν. «Ἀλλὰ πῶς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις;» ὅτι

δυνάμει Ἰωνες. ἀλλ' εἰ καὶ ἀπὸ Δωρίδος διαλέκτου ἦν τι παρ' Ἀθηναίοις, οὐ ξένον, ὅπου γε καὶ δαρ <όν> φασιν.—ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συναλοιφῆς ἔστι τὸ τοιοῦτον παραστήσαι. τὸ θάτερον παρ' αὐτοῖς ἀσύστατον, ἐὰν παρὰ τὸ ἕτερον ἢ συνηλιμμένον, εἶγε ἡ τοιαύτη συνέλευσις εἰς τὴν οὐ δίφθογγον μεθίσταται, τὸ ἐμόν τοῦμόν, τὸ ἔργον τοῦργον, τὸ ἔλαιον τοῦλαιον. πῶς οὖν τὸ ἕτερον οὐ θούτερον; ψυχρὸν τὸ λέγειν, ὅτι ἀπὸ πληθυντικῆς ἐκφορᾶς εἰς ἐνικὴν μετῆλθε. πότε γὰρ πληθυντικὸν ἐνικὸν ἐκανόνισε; καὶ πότε οὐχὶ αἱ παραθέσεις κατὰ τοὺς ἰδίους ἀριθμοὺς τὰς συναλοιφὰς ἀναδέχονται; ἔστω δὲ ἐν ὑποδείγματι τὸ ἔργον τοῦργον, τὰ ἔργα τᾶργα. ^[30]

2 1, 1 229

καὶ ὡς οὐχ ὑγιὲς τὸ λέγειν τοῦργα ἢ τᾶργον, δῆλον <ὡς> καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ταῦτόν παρακολουθήσει, καὶ ἡ ἀπολογία περιίσταται εἰς σολοικισμόν.—ἄμεινον οὖν παραδέξασθαι Δωρικὴν μετάρθεσιν τοῦ εἰς τὸ α, καὶ ὡς ὁ ἀνὴρ ἀνὴρ, ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος, οὕτως τὸ ἄτερον θάτερόν ἐστι, καὶ ἄλλ <α>, τὸ πεινὴν καὶ διψῆν.— καὶ οὐκ ἐπὶ πλεόν δεῖ περὶ τούτων παραθέσθαι. <Καθίσταται οὖν κα> τὰ φωνὴν ὁ μὴν οὕτως. πρὸς δὲ <τὸν ἀπὸ τοῦ δηλου> μένο <υ> λόγον ἐκεῖνα ἂν φήσαιμεν. πρῶτον <ὅτι αἱ σύνθετοι> τῶν λέξεων οὐ τὸ αὐτὸ ἐπαγγέλλονται ταῖς <ἀπλῶς> ἐκφερομέναις, ἐν τοῖς περὶ σχημάτων εἴρηται. <καὶ ἐξ αὐ> τῶν τῶν συνδέσμων πλεῖστα ἔστι παραθέσθαι, <καθὸ> ἐξῆς εἰρήσεται, εἶγε ἄλλο μὲν τὸ καί, ἄλλο δὲ τὸ καίτοι <δηλοῖ>. —ἀλλ' εἰ καὶ τὸ τοιοῦτον παραθεῖη <τις>, ἔστι κα <ταστήσ> αἱ κυρίως τὴν κατάστασιν τοῦ συνδέσμου, ὡς βούλεται <ὁ> τ <ρύφ> ων. τὸ μὴ οὐ πάντοτέ ἐστὶν ἀπαγορευτικόν, ἀλλὰ <καί> διαπορητικῶς παραλαμβάνεται· μὴ γράψῃ; μὴ λήσεται <ἡμᾶς>; ἴσον γάρ ἐστι τῷ ἄρα λήσεται ἡμᾶς. ἀλλὰ μὴν καὶ <ὁ οὖν> παραπληρωματικός ἐστι. συνέστηκεν οὖν ὁ μὴν ἔκ <τε> διαπορητικοῦ τοῦ μὴ καὶ τοῦ ὦν παραπληρωματικοῦ, <καί> οὕτως ἐστὶ διαπορητικός. μαρτυρεῖ δὲ συλλογιστικῶ <μὲν> ὄντι τῷ οὖν τὸ οὐκοῦν οὐ βαρυνόμενον κατὰ τέλος, παραπληρωματικῶ δ' ὄντι τὸ βαρυνόμενον. Κᾶτ α. Οὗτος πολλάκις ἐν ἴσῳ τῷ καὶ παραλαμβάνεται. οὐ γὰρ ...ον παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις (v. 203) τὸ κᾶτα πῶς <δυν> ἴσομαι ἀντὶ τοῦ καὶ παραλαμβάνεσθαι. ^[20]

2 1, 1 230

ἴσως μὲν <τοι> ἐκεῖνο διαπορητικόν ἐστὶν ἐν Φοινίσσαις Εὐριπίδου (v. 598 Kirchhoff) κᾶτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες. Τρύφων (p. 37 Velsen) μέντοι ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων ὡς περὶ ἐπιρρήματος χρονικοῦ τὸν λόγον ποιεῖται, ἐν ᾧ καὶ ἐζήτησεν, εἰ ἔγκειται τὸ εἶτα. ἐν δὲ τῷ περὶ συνδέσμων, ὁμοίως τοῖς περὶ Ἀπολλώνιον καὶ Κόμανον καὶ σχεδὸν ἅπασιν σύνδεσμον ἐκδεχόμενος, πάλιν λόγους τινὰς προὔφερετο ἐξεταστικούς τοῦ ἐγκεῖσθαι τὸν καὶ καὶ τὸ εἶτα, καθὸ τινες ᾤθησαν, καὶ ἦσαν τοιοῦτοι οἱ κανόνες «ὁ καὶ σύνδεσμος ἔκθλιψιν τοῦ ι καὶ κᾶσιν τοῦ α ποιεῖται εἰς μακρὸν α, τοῦ ε μόνου ἐπιφερομένου (φαίνεται ὅτι καὶ τοῦ η)· καὶ ἐμέ κάμέ, καὶ ἐκεῖνος κάκεῖνος, ὅτε μέντοι δίφθογγος ἐπιφέρεται, ἐκθλίβεται τὸ α καὶ τὸ ι, καὶ εἶχον κεῖχον. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ο. ἐπιφερόμενον γὰρ μόνον τὸ ο κᾶσιν ποιεῖται, καὶ ὁ σὸς χῶ σός, καὶ ὁ οῖνος χοῖνος, καὶ ὁ φίλος χῶ φίλος. εἶπερ οὖν ἔγκειται τὸ εἶτα, ἦν ἂν κεῖτα.» καὶ ἔτι ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων καὶ τὸ δηλούμενόν φησι μάχεσθαι. «ὁ μὲν γὰρ καὶ σύνδεσμος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν παραλαμβανομένων ἐστὶν (ὕφ' ἓνα γὰρ καιρὸν γραφόντων τινῶν φαμεν καὶ Διονύσιος ἔγραφε καὶ Ἀπολλώνιο ς), καὶ δῆλον ὅτι διὰ τοῦτο καὶ ἀθροιστικ <ὅς> ὁ δὲ εἶτα χρὸς νοῦ τομὴν ἐπαγγέλλεται. ὁ γὰρ λέγων Ἀριστ <οφάνης ἔγραψε ν,> εἶτα Ἀπολλώνιος τάξεώς ἐστι παραστ <ατικός> προσ> θεῖημεν δ' ἂν ὅτι καὶ τοῖς κατὰ ἀριθμὸν παραλαμβανομένοις σύνεστιν, Ἀρίσταρχος πρῶτος ἔγραψε <ν, εἶτα> δεύτερος Ἀριστοφάνης ς, εἶτα τρίτος καὶ τὰ ἐξῆς. εἰ καὶ τὸ δευτέρος τις βαστάξειε, μένει τὸ ἐν δευτέρᾳ τάξει νοούμενον, Ἀρίσταρχος πρῶτος ἔγραψε ν, εἶτα Διονύσιος ς. εἰ μέντοι τὸν καὶ παραλαμβάνοιμεν, ἀμφὸ <τεροι> γίνονται. διὰ τούτων οὖν θεματικὸν τὸν σύνδεσμον <έξε> δέχετο.—εἰτά φησι· «χωρὶς εἰ μὴ ἐπεκτέταται ὁ καί, ὡς ὁ δὴ, ἀποβολῆς γενομένης τοῦ ι καὶ εὐλόγου ἐκτάσεως τοῦ α, καθότι καὶ τὸ κλαίειν κλάει ν.» ἦν δ' ἂν τοῦτο πιθανόν, εἰ

πάντοτε ἀντὶ τοῦ καὶ παρελαμβάνετο ὁ κᾶτα. καὶ φαίνεται ὅτι, δι' οὗ ἡτήσατο ὑποστολὴν τοῦ ι, διὰ τούτου οἱ ἀξιοῦντες τὸ εἶτα ἐγκεῖσθαι κατορθοῦσι τὸν κᾶτα. ^[30]

2 1,1 231

ὡς γὰρ τὸ καὶ ἐμέ κάμέ, οὕτω καὶ τὸ καὶ εἶτ α, ἐνδεῆσαν τῷ δευτέρῳ ι, ὑποσυνήλιπται ἐν τῷ κᾶτ α. Πρὸ τῆς καταλογῆς τῶν αἰτιολογικῶν ἐπιστατέον μορίῳ τῷ ἔκῃ ι, τί ποτ' ἂν εἴη μέρος λόγου. καὶ δῆλον ὅτι, εἰ σημαῖνοι τὸ ἔνεκα, σύνδεσμος ἂν εἴη αἰτιολογικός, ἰσοδυναμῶν τῷ ἔνεκα καὶ χάριν· εἰ δὲ μὴ δηλοῖ μὲν τὸ ἔνεκα, τὸ δὲ ἐκοντηδόν, ἔκῃτι σοῦ ὡς εἰ ἐκόντος, δῆλον ὡς ἐπίρρημα.—'Αλλά φησιν ὁ Τρύφων (p. 39 Velsen), ὡς «ἀδύνατον ἂν εἴη σύνδεσμον αὐτὸ ἐκδέξασθαι, καθὼ οὐ ποτε οἱ σύνδεσμοι τὴν α στερήσιν ἀναδέχονται, ἔστι δὲ τὸ ἀέκῃτι ἐν στερήσει τοῦ ἔκῃτι.» Προσθεῖμεν δ' ἂν τῷ λόγῳ καὶ τοῦτο, ὡς εὐλόγως οὐδὲ ἡ α στερήσις παρακείσεται τοῖς συνδέσμοις, ἐπεὶ πάντοτε ἐν συνθέσει ἐστί, καὶ ἔστιν ἀνατρεπτική τοῦ πρὸς ὃ συντίθεται. εἴπερ οὖν τὸ τοιοῦτον παρείπετο, καὶ ἡ δύναμις τῶν συνδέσμων ἀνῆρεῖτο, καὶ δῆλον ὡς οὐ σύνδεσμοι. ἔτι εἴπερ τὸ ἔκῃτι σύνδεσμος αἰτιολογικός, δῆλον ὡς οὐ τὸ ἀέκῃτι στερήσις γὰρ τῆς αἰτιολογίας. Ἀλλὰ πάλιν ἦν ἐκεῖνο ἀδύνατον τὸ μὴ εἰς ταῦτόν εἶδος παραλαμβάνεσθαι τὸ ἐν στερήσει παραλαμβανόμενον μέρος λόγου, φυλάττον τὴν αὐτὴν κατάληξιν καὶ τὸ αὐτὸ δηλούμενον, αὐτὸ μόνον τῆς στερήσεως περιττευούσης. ὃν γὰρ τρόπον *〈τὸ ἐκῶν τῷ〉 ἀέκῶν ταυτόν, οὕτω καὶ τὸ ἀέκῃτι ταῦ *〈τὸν ἔστ〉* αὶ τῷ ἔκῃτι οὐδενὶ γὰρ διαφέρει, ὡς ἔφαμεν, *〈εἰ μὴ τῇ στερήσει〉* . εἴρηται δὲ ὅτι ἀδύνατον τὸ ἀέκῃτι σύνδεσμον *〈εἶναι· ἄλλο〉* γον ἄρα καὶ τὸ ἔκῃτι σύνδεσμον εἶναι. Προσ *〈θεῖμεν〉* δ' ἂν καὶ τοῦτο, ὡς ἐν τοῖς συνδέσμοις ἡ οὐ ἀπὸ *〈φασὶς ὅτε〉* πρόσεισιν ἐν παραθέσει, οὐ τὸν σύνδεσμον ἄναι *〈ρεῖ μόνον〉* , τὴν δὲ ὅλην φράσιν. φημὶ δὲ τοῦτο, καθὼ ἡ οὐ ἀπὸ *〈φας〉* ις, ἀναιρουσά τινα μέρος λόγου, καὶ εἰς τὴν α μεταλαμ *〈βάνεται〉* στερήσιν, οὐ φίλος ἄφιλος, οὐ σέβω ἀσεβῶ, οὐχ οἶόν τε δ' ἐστὶν εὐρεῖν, καθότι προείπομεν, ἐν στερήσει ποτὲ σύνδεσμον παραλαμβανόμενον. τὸ ὅλον οὖν ἀναιρεῖ ἡ ἀπόφασις, οὐχὶ τὸν σύνδεσμον. φαίνεται οὖν ὅτι καὶ ἐν τῷ ἔκῃτι κατὰ τὸ αὐτὸ προσεληλύθει ἡ οὐ ἀπόφασις, οὐχ *〈ἔκῃτι Ἀπολλωνίου〉* , ὁμοίως τῷ οὐχ ἔνεκα Ἀπολλωνίου, οὐ χάριν Ἀπολλωνίου, οὐχ ὅτι ἔγραψα. ^[30]*

2 1,1 232

«Ἄλλ' οὐδὲ ἐπίρρημα,» φησὶν ὁ Τρύφων (p. 39 Velsen), πάνυ ἀκριβῶς καὶ τῷ σχηματισμῷ προσελθὼν καὶ τῇ τάσει. «εἰ γὰρ παρὰ τὸ ἐκῶν τὸ ἐπίρρημα ἐγένετο, κᾶν ὠξύνετο, εἶγε τὰ ἐν παραγωγῇ, κᾶν μακρῷ τῷ ι χρῆται κᾶν βραχεῖ, ὀξύνεται, Ἑλληνιστί, ἀμογητί, πανοικί. πῶς οὖν βαρύνεται τὸ ἔκῃτι;—Ἐτι οὐδέποτε ἐπίρρημα σὺν στερήσει ἀποτελεῖται. τὰ γὰρ ὄντα παρασύνθετά ἐστι. τῷ ἀσέμνως τὸ ἄσεμνος παράκειται, τῷ ἀψευδῶς τὸ ἀψευδής, τῷ ἀκλαυτί τὸ ἄκλαυτος, τῷ ἀθεωρητί τὸ ἀθεώρητος.»—Σαφῶς παραδίδεται ὁ τοιοῦτος λόγος ἐν τῷ περὶ ἐπίρρημάτων. ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ἀσύστατον τὸ ἀέκῃτι, κᾶν ἐπίρρημα καθεστήκη τὸ ἔκῃτι. Ἔδει τὸν Τρύφωνα καὶ τὴν φωνὴν καταστήσαι τοῦ ἔκῃτι, εἰ ὅλως δύναται τῇ ἐκῶν παρακεῖσθαι. καὶ φησιν ὅτι, «καθὼ ἡλογήθη ἡ φωνή, δύναται ἐπίρρημα καθίστασθαι, ἡλογημένον ἐν τῇ τάσει, καθότι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ φωνῇ.» ἔδει δὲ καὶ περὶ τῆς α στερήσεως λόγον τινὰ ποιήσασθαι, ἐπεὶ τοί γε ἐπίρρημα καθεστὸς ἀκατάστατον γενήσεται καὶ ἐν τάσει ἀνακόλουθον πρὸς τὴν ἐκῶν, ἄλογον ἔχον τὴν σύνθεσιν. καὶ οὐδὲν κωλύσει ἔνεκα τούτου τὸ αὐτὸ ἀμάρτημα μετατιθέναι ἐπὶ τὸν σύνδεσμον, κᾶν σύνδεσμος κατασταίῃ τὸ ἀέκῃτι. Ῥητέον οὖν ὑπὲρ τοῦ σχηματισμοῦ *〈τοῦ ἔκῃτι, ὅτι ἀπὸ συνθέτων〉* πολλάκις ἀποτελεῖται ἀπλᾶ, καὶ δη...θος ὑπαντᾷ τῇ καλουμένῃ ἀφαιρέ *〈σει ὃν γὰρ τρόπον〉* ἐπὶ τῶν ἀπλῶν σχημάτων τὸ λειπόμενον *〈πάντως〉* τοῦ ὅλου δηλουμένου ἐστὶ παραστατικόν, τὸν αὐτὸν *〈τρόπον〉* τὸ λειπόμενον ἀπλοῦν δηλώσει τοῦ ὅλου τὴν σύνθεσιν *〈ἐκ τοῦ〉* δηλουμένου, ἐπεὶ τὸ ἀφηρημένον ἐν λεκτῷ καθειστῆκει. ^[25]

2 1,1 233

〈ἐκ〉 κείσθω δὲ ὑποδείγματα. τὸ ἡνωρὴ διαφέρει τοῦ *〈ἀνδρία〉* , ἥ τὸ μὲν ἐξ ἀπλοῦ ἐγένετο τοῦ ἀνδρός, τὸ δὲ ἐκ συνθέ *〈του τοῦ〉* εὐήνωρ· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως τὸ κατ' ἀρχὴν α εἰς η μετ

〈έπεσεν〉, οὐδὲ μὴν τὸ η εἰς τὸ ω, εἰ μὴ παρέποιτο σύνθεσις ὡς ἐ〈ν τῷ〉 ἀντήνωρ καὶ ἀγαπήνωρ, Ἐλπήνωρ. ἦν οὖν καὶ τὸ εὐήνωρ, 〈ἀφ' οὗ〉 κτητική παραγωγή ἐπιπτεν εὐηνόρεια ὡς Ἐκτόρεια κ..ρεια καὶ πρακτόρεια, εὐηνορέα καὶ ἔτι Ἰωνικῶς εὐηνορ 〈ἐη〉, ὡς Ἐκτορέη. ὁμολόγως οὖν ἐν ἀφαιρέσει τοῦ εὗ τὸ ἦνορ 〈ἐη〉, καὶ οὐκ ἀσυνήθως τοῦ εὗ παρ' αὐτῷ λείποντος. οὕτω γὰρ ἔχει τὸ δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι (ν 306), τοῖς εὗ πεποιημένοις.—εἰς τὸν τοιοῦτον λόγον καὶ ἄλλα πλεῖστα ἔστι παραθέσθαι. τὸ γὰρ φρονεῖν ἢ ψευδής ἢ σαφής οὐκ ἄλλως ἂν καταστ. 〈αἴη〉, εἰ μὴ δοθεῖη ὅτι δεύτερα εἶη τῶν καλουμένων συνθέτων. καὶ τὸ ἄλλ' ἄνα, μηκέτι κεῖσο (Σ 178), καὶ τὸ πάρα δ' ἀνήρ (π 45) εἰς τὸ αὐτὸ συναχθήσεται. γείτονες ἡδὲ ἔται (δ 16), ἀστυγείτονες. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι (Ε 397), προπύλῳ. ἦν οὖν τι ῥῆμα τὸ ἀεκάζω, ἐνθεν τὸ πόλλ' ἀεκαζομένη (Ζ 458), ᾧ παρέκειτο ἐπίρρημα τὸ ἀεκαστί, ὡς ἰάζω ἱαστί, αἰολίζω αἰολιστί, δωρίζω δωριστί. τοῦτο ἐν ἐνδείᾳ τοῦ ς καὶ Ἰωνικῇ μεταθέσει τοῦ α εἰς η, καθότι καὶ τὸ διπλάσιον διπλήσιον, ἀποτελεῖ τὸ ἀέκητι, πάνυ εὐλόγως τοῦ τόνου ἀναβιβασθέντος, καὶ καθότι ἐνδεία πολλάκις τοῦ ς ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου ἀποτελεῖ, οὐτασμένοι οὐτάμενοι, συνεληλασμένοι συνεληλάμενοι, δεσποστής δεσπότης, ἐργαστής ἐργάτης, καὶ καθότι τὰ πάθη τοῖς τύποις συνεκτρέχει. [30]

2 1,1 234 ἴσως γὰρ καὶ τὰ προκείμενα τῶν λέξεων ἔνεκα τῶν τύπων μετετίθει τοὺς τόνους.—〈ἔστι πάμπολλα εἰς τὸ τοι〉 οὗτο παρατίθεσθαι.—καὶ ἐπὶ τοῦ οὖν προ〈κειμένου ῥητέον ὅτι κατ〉 ἀμφοτέρω τὴν βαρύτητα παρα〈ιτεῖται, εἴγε〉 τὰ εἰς ι λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύνεται τότε ὅτε 〈παραγῶγω〉 ν χαρακτηρὰ ἀναδέδεκται, ῥηματικὰ μὲν ὄντα 〈διὰ〉 συστελλομένου τοῦ ι, ὀνομαστικὰ δὲ διὰ μακροῦ τοῦ ι. φωνου τοῦ ἐν τῷ ὀνόματι. τοῦ μὲν προτέρου αἰολιστί, ἱαστί· 〈τοῦ δὲ〉 δευτέρου ἀκόνητος ἀκονητί, παμμαχί, πανθοινί. 〈Οὐκέτι οὗ〉 τως οὖν ἔχον καὶ τὸ ἀέκητι διὰ τὰ προειρημένα πάθη 〈μετή〉 εἰ εἰς βαρύτητα ὁμοίως τῷ ἴφι καὶ αὐθι.—ὡς οὖν ἔφαμεν, 〈τῇ ἀφαιρ〉 ἔσει τῆς α στερήσεως καὶ τὸ ἔκητι ἐγεγόνει. οἱ αἰτιολογικοὶ σύνδεσμοι καὶ ἀκολουθίας εἰσὶ πάλιν δεκτικοὶ καὶ 〈ὑπάρ〉 ξεως, ὡς καὶ σχεδὸν τοῖς παρασυναπτικοῖς οἱ αὐτοὶ 〈εἰσι〉. τοιοῦτον γὰρ ἔστι τὸ νοούμενον ἐν τοῖς παρασυναπτικοῖς· εἰ τὸ πρότερον ἀληθές, καὶ τὸ δεύτερον· τὸ δεύτερον, ὅτι καὶ τὸ πρῶτον. 〈τὸν γο〉 ὅν ἐπεὶ σύνδεσμον τινες ἀδιαφόρως ἔταξαν καὶ εἰς τοὺς αἰτιολογικούς, 〈ὡς τ〉 ὧν παρασυνημμένων καὶ αἰτιολογικῶν ταὐτὸ δηλούντων. [15]

2 1,1 235 .. μέντοι καὶ τινές φασιν ὡς οἱ μὲν αἰτιολογικοὶ σύνδεσμοι .. ἀπὸ τοῦ δηλουμένου τὴν ὀνομασίαν ἔσχον, οἱ δὲ συναπτικοὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἐπεὶ κατὰ συνάφειαν τὸ ἐπιφερόμενον αἰτοῦσι. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς ἐννοίας τῶν αἰτιολογικῶν. Ὅτ ι. Τὸ προκείμενον μόριον διαφορὰς ἔχει τέσσαρας, δύο συνδεσμικὰς καὶ δύο πτωτικές, καθὼς καὶ Τρύφων (p. 40 Velsen) παρέθετο. Σύνδεσμος μὲν οὖν ἔστιν αἰτιολογικὸς οὕτως, ὅτι ἡμέρα ἐστὶ ι, φῶς ἐστὶν· ὅτι περιπατῶ, κινουμαι· ὅτι ἡπαιδεύθησας, δαρῆσ η. καὶ ἦν πάλιν τὸ τοιοῦτον ἐκ τοῦ συνδέσμου ἡτιολογημένον, τὰ δὲ δύο τὰ πρότερα αὐτόθεν πάλιν εἶχε τὴν ἐπιφορὰν ἀληθῆ· ἐπεὶ οὐ πάντως ὅτι ἀνέγνως τιμηθήσῃ· 〈οὐ γὰρ〉 πάντως σύνεστι τῷ ἀναγνῶναι τὸ τιμηθῆναι.—Φησὶ Τρύφων (p. 40 Velsen) τὸν ὅτι σύνδεσμον καὶ πτωτικοῖς καὶ ἀπτῶτοις συντάσσεσθαι· ὅτι ὁ ἥλιος ὑπὲρ γῆν ἐστὶ ν, ἡμέρα ἐστὶν· ὅτι περιπατῶ, κινουμαι ι. τὸ δὲ ἀληθές τῇδε ἔχει. ὁ ὅτι σύνδεσμος μόνως φέρεται ἐπὶ τὰ ὀριστικὰ τῶν ῥημάτων, ὥστε τὰ συντασσόμενα πτωτικά ἢ ἄλλα τινὰ ἐν ὑπερβατῷ λαμβάνεσθαι. ὅτι καλῶς ἀναγινώσκω· τὸ γὰρ ἀκολουθοῦν ἔστιν ὅτι ἀναγινώσκω καλῶς· ὅτι ἐστὶν ἥλιος ὑπὲρ γῆ ν. μετὰ γοῦν μόνου ὀριστικοῦ καὶ αὐτοτελές γίνεται, μετὰ δὲ ἄλλου τοῦτο ἀδύνατον, εἰ μὴ ἐπενεχθεῖ ῥῆμα πάλιν ὀριστικόν. οὐκ ἄγνοῶ δέ, ὅτι παρὰ Ἀττικοῖς καὶ εὐκτικοῖς συντάσσεται, ἤκουσα ὅτι φιλοπονοίης καὶ ἦσθη ν. καὶ δηλον ὅτι αἱ τοιαῦται φράσεις ἀνθυπαλλαγὰς ἀνεδέξαντο τῶν ὀριστικῶν ὡς 〈πρὸς τὰ εὐκτικά, εἴγε〉 τὸ δηλούμενον ὀριστικόν, ἤκουσα ὅτι φ 〈ιλοπονεῖς,〉 ὡς εἰ καὶ ἐπὶ τῆς Ὀμηρικῆς

συνηθείας ἀπ' ἀρέμφατος> παραλαμβάνοιτο δηλοῦσα πρόσταξιν. <Ἦ> τι <δὲ ὁ ὅτι> σύνδεσμος ἑτέραν ἔχει σημασίαν, λέγω δὲ <διαβεβαί> ωτ' <ικὴν> ἐν τοῖς τοιούτοις· ὅτι μὲν τὸ μέλι γλυκύ ἐστι, προφ' <ανέξ>· διότι δ' ἐ, ἄγνοω· ὅτι μὲν ὁ δεῖνα ἔβλαψέ με, δηλ' <ο ν>, διότι δ' ἐ, > ἄγνοω. Καὶ αἱ μὲν συνδεσμικαὶ διαφοραὶ αὐταὶ εἰσιν· αἱ δὲ πτωτικά, ὡς ἔφαμεν, δύο, ἢ τε ἐν ἐνὶ μέρει λόγου, καὶ ἢ καὶ ἐν δυσί.—τοῖς κατὰ πεῦσιν προοιστοῖς παρὰ <κινεῖται> ἀναφορικὰ κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ο, ποῖος ὁποῖος, πόσος ὁπόσος. [30]

2 1,1 236 ὅτι γὰρ οὐχὶ ἐν προσθέσει ἄρθρ' <ου τοῦ ὁ> ἀποτελεῖται, ἐντελῶς εἴρηται ἐν τοῖς περὶ σχημ' <άτων>. ὁπόσοι γοῦν φαμεν καὶ ὁπόσαι, καὶ ὁποῖοι καὶ ὁπ' <οῖαι>, ἐνὸς ὄντος ἀπλοῦ τοῦ ὁποῖος. καὶ τῷ οὖν τίς παράκειται τὸ ὅτις, ἀφ' οὗ τὸ ἡδ' ὅτινας μινύθησιν (O 492). ὁ ποιήσεται οὐδέτερον ὅτι, ὡς ὁποῖον καὶ ὁπόσον.—ἔστι δὲ ἕτερόν τι τὸ ὅ τι ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, οὕτως ἔχον τὸ <ὁ καὶ> τὸ τί. καὶ δηλὸν ἐκ τῆς δισσηκλίσεως, οὗ τινος, ὧ' <τινι> μὴ βίος ἔνδον (Hes. O. D. 31), ὃν τινα. ἔνθεν αὖ πάλιν τὸ οὗς τινας αὖ μεθιέντας (Δ 240). ἔνθεν πάλιν θηλυκὸν ἢ τις, καὶ δηλὸν ὡς οὐδέτερον τὸ ὅ τι, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου καθεστηκός, καθότι καὶ τὸ ὅ <σ> τις καὶ τὸ ἢ τις. Οὐνεκ α. Διαφέρει τοῦ προκειμένου συνδέσμου, καθὼ ποιητικ' <ώτερος>, καὶ καθότι τὰς αὐτὰς ἀμφιβολίας οὐκ ἔχει, ἐπεὶ ἔνεκά γε τοῦ δηλουμένου οὐ διαφέρει· μεταλαμβάνεται γοῦν εἰς τὸν ὅτι, πάλιν ὁμοίως ἐπὶ τὰ ὀριστικὰ ῥήματα φερόμενος, ὡς εἰ καὶ ἄλλοι ποιητικοὶ εἰς τοὺς συνήθεις, ὁ αὐτὰρ εἰς τὸν δέ, ὁ ἡμέν, ὁ ἡδέ εἰς τὸν καί.—ἔχει δὲ καὶ ὁ προκείμενος σύνδεσμος πάλιν ἀμφιβολίαν, πότερον εἰς ἐστὶν ἀπλοῦς ἢ ἐν παραθέσει ἔχει τὸ οὗ, οὗ ἔνεκα οὐνεκα. (οὐκ εὐλογον ἐπὶ τούτου σύνθεσιν παραδέξασθαι, καθὼ τὸ οὗ, εἴτε καὶ ἄρθρον ἐστὶν εἴτε ἀντωνυμία, οὐκ ἂν συντεθείη, ὡς ἐντελῶς ἀπεδείξαμεν ἐν τῷ περὶ σχημάτων.)—Καὶ εἰς μὲν ἐπίδειξιν τοῦ τὴν φωνὴν μίαν ἀπλὴν καθεστάναι παραλαμβάνοιτο ἂν ὅδε ὁ λόγος. «Τῶν μορίων τούτων τὰ ἐν ἀνταποδόσει τοῦ τ πάντα ἀπλᾶ καθεισθῆται, ἕως τέως, ἥμος τῆμος, ὄφρα τόφρα. [25]

2 1,1 237 εἴπερ οὖν οὐνεκα ἐστὶ καὶ <τούνεκα, ἀντα> ποδιδόμενον, γνῶριμον ὡς τὸ προκείμενον <ἀπλοῦν>.—Α' λλ' εἰ καὶ παράθεσιν ὑπαγορεύει ποτὲ τὸ οὐνεκα, <οὐ διὰ τοῦτο ἐν> δυσὶ μέρεσι λόγου, εἴγε ἐξ ἀπλῶν πλείονα μέρη <δηλοῦται>· ἀπλοῦν τὸ Αἰακίδης, δηλοῦν Αἰακοῦ υἱόν. ἀλλὰ <καὶ τὰ> κτητικὰ πάλιν ἀπλᾶ ὄντα εἰς δύο ὀνόματα <ἀναλύετ>αι, καὶ τὰ συγκριτικὰ εἰς ὄνομα καὶ τὸ μᾶλλον <καὶ> ἄλλο τι τῶν ἀφ' ὧν παρῆκται. σύνθετοί τε φωναὶ <ἀπλοῦν> ἔχουσι τὸ δηλούμενον.»—Ἀλλὰ πρὸς γε τὰ εἰρημένα ἀν' <τιλέγοι> τις ἂν ὡς τὰ ἀνταποδοτικὰ εἰς α' λήγοντα ἐπέκ' <τασιν ἀναδέχ>εται, τῆνίκα τῆνικαῦτα, τόσα τοσαῦτα, τοῖα τοιαῦτα. καὶ <τῷ> παρὰ τὸ οὐνεκα τοῦνεκα παρείπετο <ἂν> ἢ αὐτὴ ἐπέκτασις.—καὶ ἴσως τὸ τοιοῦτον οὐκ ἄγαν <ἄλογ>ον, ἐπεὶ καὶ τὸ τόφρα ὃν ἀνταποδοτικὸν οὐκ ἀνα <δέδεκ>ται τὴν ἐπέκτασιν. διὸ καὶ ὁ Τρύφων (p. 40 Velsen) ἐν κανόνι προσετίθει, ὅτε μὴ μακρᾶ παρεδρεύηται· ἀλλ' ἦν πάλιν <τὸ τ> οἷα εἰς τὸ τοιαῦτα ἐπεκτείνόμενον. Τὰ ἐν ἀπλοῖς πλείονα δηλοῦντα οὐκ ἔχει ἐγκειμένας τὰς φωνὰς τῶν δηλουμένων. τὸ Αἰακίδης, δηλοῦν καὶ τὸν υἱόν, οὐκ ἔχει τὴν υἱός φωνήν· τὸ γοργότερος, δηλοῦν καὶ τὸ μᾶλλον, οὐκ ἔχει ἐγκείμενον τὸ μᾶλλον· ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. ὅτε μέντοι ταῖς φωναῖς καὶ τὰ δηλούμενα συνομολογεῖ, τῆνικαῦτα δεῖ παραδέχεσθαι τὸν σχηματισμὸν σύνθετον, ὡς ἔχει τὸ φιλάνθρωπος, φιλοπλάτων, αὐτάρεσκος. πολὺ δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ προκειμένου σχήματος ἔστι τὸν λόγον παραδέξασθαι, ἐπεὶ παράθεσιν τῶν λέξεων ὑπαγορεύει, καθὼς πρόκειται. Ῥητέον οὖν, ὡς ὅτε τὸ οὐνεκα ἴσην δύναμιν ἔχει τῷ ὅτι, οὐνεκα τὸν Χρύσην (A 11), οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ὧ πατρί (ν 265), ἀπλοῦν καταστήσεται· ἐν παραθέσει δὲ δύο μερῶν λόγου, ὅτε δηλοῖ τὸ οὗ ἔνεκα (ὧ λόγῳ καὶ τὸ ὅτι ἐν καθεισθῆται καὶ δύο, παρεσχηματισμένον τῷ ὅς τις). ἐκκείσθω δὲ καὶ ὑποδείγματα· οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ (γ 61)· ἢ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, οὐνεκα πάσας (I 505). [25]

- 2 1,1 238 Ἄλλ' ἐκεῖνο δόξει παραλελειφθαι, τὸ τὰ ἐν ἀνταποδόσει ἐν ἀπλοῖς καθίστασθαι. οὐκ ἔχει δὲ τῇδε τὸ τοῦνεκα· καθ' ἕκαστον γὰρ ἢ παράθεσις ἐγένετο τῶν μορίων, ὥστε παρὰ μὲν τὸ οὐ οὔνεκα γίνεσθαι, παρὰ δὲ τὸ τοῦ τοῦνεκα. καὶ τὰ τοῦ τόνου δὲ ἐπιλεύσθω. ἡνίκα γὰρ περισπωμένη καὶ ὀξεῖα σύνεισι, λείπονται δὲ δύο συλλαβαί, πάντως καὶ ὁ τόνος εἰς ὀξεῖαν μεθίσταται, ὧ Ἄπολλον Ὡπολλον ὧ ἄνασ' σα ὠνασσα. προσέθηκα λειπομένας διὰ τὸ ὦναξ. τ.....ρατον τοῦ ἔνεκα τοῦνεκα συμ ἔτι εἰς ἀπόδειξιν τοῦ λόγου καὶ τὸ ἄσυν... καὶ ἐν γένους παραλλαγῇ καὶ ἀριθμῷ <οὔ τοῦ εἴνεκα σύ> στεναχίζων (π 188), τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες (ρ 288) τῶν ἐν συ .. λην ὁδὸν ἴσως φησὶν ὁ Τρύφων τὸ τ προ .. τῷ περσίῃ, <ῆς> τ' ἔνεκεν πένθος ἀπωμόσατ <ο, ἰωνίζοντος πολλάκις> τοῦ Καλλιμάχου (fr. 485 Schneider) ὑπολαβόντος αὐτοῦ καὶ τ... καὶ τὸ τοῦνεκα οὕτως ἔχειν. καὶ οὐκ ἔστιν ε.. ματος ἢ αὐτὴ ἀπολογία. οὐ γὰρ οἶόν τε τὸ ...ξασθαι τοῦνεκεν, ἐπεὶ οὐδέποτε τὰ ἄρθρα τ.. τῆς ἐκθλίψεως παραδέχεται. Ἐνεκε ν. Ποιητικώτερον μετὰ τοῦ ι λέγεται, καθότι καὶ τὸ κ .. <οὔτοσ> ὁ σύνδεσμος πάντοτε ἐπὶ γενικὴν πτωτικοῦ φέρ <εται>, ἔνεκα ἐμοῦ, ἔνεκα αὐτοῦ, ἔνεκα Ἀπολλωνίου. <ἐπαι> νετέα γοῦν τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ, εἴνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν (β 206), εἴνεκα Νηλῆος κούρης (ο 233), εἴνεκ' ἐμεῖο κυνός (Ζ 356)· εἶγε πάλιν καὶ παρατετηρημένως τὸ οὔνεκα ἐπὶ ῥῆμα φέρεται, οὔνεκα τὸν Χρῦσην ἠτίμασεν (Α 11). [25]
- 2 1,1 239 ἀλλὰ κὰν δύο μέρη λόγου καθεστήκη τὸ οὔνεκα, ἔχει προκειμένην τὴν τοῦ γενικῆς. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ οὔνεκα. ἐπίμεμπτοι οὖν οἱ τὰς <συν> τάξεις παρασυγχέοντες, ὧν ἔστι Καλλιμάχος οὐδ' ἔνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιαῖς (fr. 471 Schneider), εἴνεκεν οὐχ ἔν ἄεισμα διηνεκές (fr. 287 Schneider)· φέρεται γὰρ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τὸ ἡνυσα, καὶ δέον τῷ οὔνεκα καταχρήσασθαι. Γὰ ρ. Τὴν αὐτὴν σύνταξιν ποιεῖ τὸ <μόριον> τῷ ὅτι, δύναμιν τε τὴν αὐτήν. ἔχει δὲ παραλλαγὰς τὸ μὴ ζητεῖσθαι πόσα μέρη λόγου, τὸ ἐν ἀρχῇ μὴ παραλαμβάνεσθαι τῶν λόγων, ἐν ὑποτάξει δέ. διὸ καὶ κατ' ἀρχὴν τιθέμεν <α> τὰ αἷτια μετὰ τῶν προτακτικῶν συνδέσμων εἰς δευτέραν τάξιν μεθίστησι, καὶ οὕτως ἀληθεύει ὁ λόγος. ἔστω δὲ ὑποδείγματα· ὅτι ἡμέρα ἐστ ἰ, φῶς ἐστι ν. εἰ ἀφέλοιμεν τὸν ὅτι καὶ προσθεῖμεν τὸν γάρ, ψευδὴς ὁ λόγος γίνεται, καθὸ τοῦ αἰτίου ἡλλοτριῶται. οἱ γὰρ αἰτιώδεις σύνδεσμοι μετὰ τῶν αἰτίων θέλουσι παραλαμβάνεσθαι. τὸ ἡμέρα ἐστίν αἷτιόν ἐστι τοῦ φῶς εἶναι· ὅτι ἡμέρα ἐστ ἰ, φῶς ἐστ ἰ. φῶς γάρ ἐστι ν· ὡς προεῖπον, ψευδὴς ὁ λόγος. εἰ δὲ τὸ αἷτιον πρὸς τῷ συνδέσμῳ γένοιτο, ἀληθεύσει καὶ ὁ λόγος· φῶς ἐστι ν, ἡμέρα γάρ ἐστι ν. <ὅτι μ> ἐν οὖν τοὺς πρώτους λόγους ἐν συντάξει ὁ γάρ δευτέρους ἀποτελεῖ, ἐδείχθη.—Ἀλλὰ μὴν καὶ συνήθως ὁ ποιητὴς <ἀρ> κτικῶ αὐτῷ προσχρῆται. καὶ οὐ τοῦτο τεκμήριον τοῦ τὸν λόγον ἀποδοκιμάζεσθαι, εἶγε καὶ τὰ τοιαῦτα Ἀρίσταρχος <παρεσημ> εἰώσατο ὡς ἀνατεθειμένα Ὀμηρικῇ συνηθείᾳ, καθότι καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων ἰδιάσαντά τινά ἐστι παρ' αὐτῷ. καὶ δῆλον ὅτι ἐν τῷ Ἀτρεΐδῃ, νῦν γὰρ σε ἄναξ ἐθέλουσιν (Β 284) ὑπερβεβίβασται ἢ φράσις. δέον γὰρ οὕτως ἐκδέξασθαι· οἱ Ἕλληνες <νῦν> οὐκ ἐκτελέσουσί σοι τὰ τῆς ὑποσχέσεως· θέλουσι γὰρ ἐλέγχιστόν σε ποιῆσα ἰ. ἴσως δὲ κάκεῖνος οὕτως ἔχει· ὧ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει; εἰς Ἄϊδος δ' οὐ πῶ τις ἀφίκετο (κ 501—2)· ὧ Κίρκη, εἰς Ἄϊδος δὲ οὐ πῶ τις ἀφίκετο· τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσε ἰ; Τρύφων (ρ. [25])
- 2 1,1 240 40 Velsen) μέντοι φησὶν ἐπὶ τοῦ τοιούτου συνδέσμους ἀντιπαρειληφθαι, τὸν γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ καὶ τὸν δέ ἀντὶ τοῦ γάρ· τίς δὲ ταύτην τὴν ὁδὸν ἡγεμονεύσε ἰ; εἰς Ἄϊδος γὰρ οὐ πῶ τις ἀφίκετο ο. καὶ οὐκ ἔστιν ἀσύνηθες τὸν δέ εἰς τὸν γάρ μεταλαμβάνεσθαι. βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ (Θ 85)· αἷτια γὰρ ἐστὶ τοῦ ἀναπαλῆναι τὸν ἵππον. θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὴ δὲ οἱ ὅσσε φάνθεν (Α 199—200)· ἴν' οὕτως τὸ καταπληκτικὸν τῆς θεοῦ μηνύσει. ἀλλὰ δύναται ὁ γάρ πλεονάζειν ἐπὶ τῆς ἀνταποδόσεως, <ὡς> Τρύφων, ὁμοίως τῷ τίς γὰρ ὅδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε (Γ 226) καὶ ἐπὶ τοῦ αἰ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι (ρ 251)· αἰ γὰρ δὴ οὕτως εἴη (Δ 189). καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν τοιούτων οὐ δόξει μάχεσθαι ἢ

σύνταξις, τοῦ γάρ κατ' ἀρχὴν τιθεμένου. Ἔτι ὁ γάρ διαφέρει τῶν ἄλλων αἰτιωδῶν, καθὸ σχεδὸν ἅπασι συντάσσεται. ὅτι γὰρ παρεγένου· ἔνεκα γὰρ τούτου ἦλθε ς. καὶ δῆλον ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι σύνδεσμοι χώραν εἶχον τὴν προτακτικὴν, καὶ οὐδεὶς τῷ ἐτέρῳ ἐδύνατο ὑποτετάχθαι, οὔτε ὁ ἔνεκα τῷ οὔνεκα, οὔτε ὁ οὔνεκα τῷ ἔνεκα, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων τὸ αὐτό· ὁ μέντοι γάρ, τῷ δέοντι τόπῳ προσχρῶμενος τῷ ὑποτακτικῷ, ἀκωλύτως ἐν ὑποτάξει παραλαμβάνεται. —Ὁ μὲν οὖν Τρύφων φησὶν ὡς ἐκ τῶν δύο συνδέσμων ἐν καθίσταται τὸ αἰτιολογούμενον, ἔνεκα γὰρ τούτου ἦλθες ὡς εἴνεκα τούτου ἦλυθας· ὅτι γὰρ παρεγένου· καὶ ἐπὶ τῶν παραπλησίων τὸ αὐτό. τινὲς μέντοι ἐπιπλοκὴν ἐξεδέξαντο τῶν αἰτιωδῶν συνδέσμων, ὥστε ἐξ αἰτίου αἴτιον. ἐνδ. τὸ αἰτιολογούμενον ἔνεκα γὰρ τούτου ἦλθες κα..νουσί τε οὕτως τῷ μὲν ἦλυθες τὸν γάρ συντάσσοντες, τῷ δὲ τούτου τὸν ἔνεκα, ἦλθες γὰρ ἔνεκα τούτου· <ὅτι γάρ> ἦλθες μέφομαι σε, μέφομαι γάρ σε ὅτι ἦλθες ... ὁ Τρύφωνος δ' ἂν λόγος συνηγορηθεῖ, καθὸ πολλοὶ καὶ ἄλλοι σύνδεσμοι ἰσοδυναμοῦντες παράλληλοι τίθενται, καὶ οὐ μόνον σύνδεσμοι, ἀλλὰ καὶ ἄλλα μέρη λόγου. ^[30]

2 1,1 241 οὐκ ἐκεῖνο μέντοι παραδεξόμεθα, ἐφ' οὗ φησι (p. 41 Velsen) τὸν μὲν γάρ ἓνα εἶναι σύνδεσμον, ἰσοδυναμοῦντα τῷ δέ, ἐν ὑποδείγματι τοιοῦτῳ· ἐγὼ μὲν καὶ Διονύσιος ἐδειπνοῦμεν, σὺ μὲν γάρ οὐ παρεγένου. «οὔτε γάρ,» φησιν, «ὁ μὲν δεόντως <ἐν προτάσει>, οὔτε ὁ γάρ ἐπ' αἰτίας τινὸς παραλαμβάνεται. εἷς οὖν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ δέ, καὶ ὁ τύπος τῆς φωνῆς καὶ ἔτι ὁ τόνος αἰτιοὶ εἰσι τοῦ μὴ δοκεῖν τὸν μὲν καὶ γάρ ἓνα εἶναι, ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτὰρ ἐν ὑπολάβοιτό τις τὸν αὐτὸν καὶ τὸν τὰρ εἶ <ναι> διὰ τὸν τόνον, καθὸ ὁ γάρ ἀσυνέγκλιτος ὢν ἐπάγει ἐφ' αὐτὸν τὴν ὀξεῖαν, Ζεὺς γὰρ ρ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ μὲν γὰρ ρ.» ἡ μὲν γὰρ φωνὴ παρεισδύεται ἄλογος, εἶγε τὰ εἰς ρ λήγοντα μετὰ βραχείας μόρια βαρύτερα ἐστί, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ πατὴρ ἡ κλητικὴ ἐβαρύνθη ἐν τῷ πάτερ καὶ τοῖς παραπλησίοις· καὶ οὐκ ἄλογος ἡ ἀνάγνωσις Πτολεμαίου τοῦ ἀναλογητικοῦ, ἐν τῷ αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν (Γ 1) βαρύνοντος τὸ τέλος. καθὸ γὰρ πρόθεσις ἡ ὑπέρ, οὐκέτι δύναται ἀντικεῖσθαι, ὡς <ν> πέρ ἐστι τὸ τέλος ὅξυ πάντοτε.—δεύτερον καὶ οὐ παρά τινι παρειλημμένος ἢ <ν> εἰς ἐν μέρος λόγου.—τρίτον ὡς καὶ ἐκ παραθέσεων τινων συνδέσμων ἄλλαι δυνάμεις συνδεσμικαὶ ἀποτελοῦνται. ὁ γοῦν μέν ν, προσλαβὼν τὸν τοί, ἴσην δυνάμιν ἀποτελεῖ πάλιν τῷ δέ. ἀλλὰ καὶ ὁ καί, ἔτι προσλαβὼν τὸν τοί καὶ ἔτι τὸν μήν, ἄλλην δυνάμιν ἐπαγγέλλεται. πολλάκις τε δύο ἢ καὶ πλείονα μέρη λόγου ἐνὸς ἐπαγγέλλεται σημασίαν. τὸ γοῦν εἰς οἶκον τὸ αὐτὸ τῷ οἴκαδε, καὶ ἄλλα ἅπειρα. οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὸν μὲν γάρ δυνάμιν ἐνὸς συνδέσμου ἐπαγγέλλεσθαι. τί γάρ, εἰ καὶ οὕτω τις ἐκδέχαιτο, τὸν γάρ πλεονάζοντα, τὸν τε μὲν οὐκ ἀσυνήθως ἀντὶ τοῦ μήν παρειληφθαι; οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἴομαι (α 173)· οὐ μὲν γάρ φιλοτήτῃ γ' ἐκεῦθ' ἄνθρωπον (Γ 453). τοσαῦτα περὶ τοῦ γάρ. Διότ' ἰ. ^[25]

2 1,1 242 Ἐπὶ τούτου ἐπέστησάν τινες, εἰ μετὰ τῆς διὰ προθέσεως σύγκειται ὁ ὅτι σύνδεσμος ἢ τὸ ὅτι πτωτικόν, καὶ δῆλον ὅτι ἡ ἀπλοῦν ἢ ἐν παραθέσει τοῦ ὅ. καὶ εἴη ἂν συνηγορία τῆς τοῦ συνδέσμου <συνθέσεως> ἥδε. «τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ ὅτι καὶ διότι, σύνταξιν τε τὴν αὐτὴν ἔχει, ὅτι περιπατῶ, κινουμαι· διότι περιπατῶ, κινουμα ἰ.—ἀλλὰ πρὸς γε ταῦτα ῥητέον· οὐδέποτε ἢ διὰ πρόθεσις, αἰτιώδης παραλαμβανομένη, ἐν συνθέσει ἐστί. δεῖ δὲ νοεῖν ὅτι τὸ διότι ἐν ἐστὶ μέρος λόγου, καθὸ ἐπεδείξαμεν τὰς προθέσεις ἐν ἀπτώτοις ἐνοῦσθαι.—ἔτι ἢ διὰ πρόθεσις, αἰτιώδης παραλαμβανομένη, ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται, δι' ἰ' Ἀπολλώνιο ν, διὰ σέ. φέρε γὰρ οὕτως εἰπεῖν διὰ σοῦ, καὶ οὐκέτι αἰτιώδης ἢ διὰ. ἔνθεν φαιμέν αἰτιατικῆς τὸ τό εἶναι ἐν τῷ διὰ τὸ ἡμέραν εἶναι φῶς ἐστὶν. ὁ δὲ ὅτι σύνδεσμος πτώσιν οὐκ ἀναδέχεται.—ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς ἐπὶ τὸ αὐτὸ φέρεται τὸ διότι καὶ ὅτι. ὁ μὲν γὰρ λείπει τῷ ἀνταποδοτικῷ, ὁ δὲ οὐ. τὸ γὰρ οὕτω λεγόμενον, διότι ἡμέρα ἐστὶ ἰ, φῶς ἐστὶ λείπει τῷ διὰ τοῦτο [φῶς ἐστί]· τὸ δὲ ὅτι ἡμέρα ἐστὶ ἰ, φῶς ἐστὶν αὐτοτελές. ὅτι περιπατῶ, κινουμα ἰ· οὐ γὰρ δὴ γε τοιοῦτον ἔστι <ν>, [δι] ὅτι περιπατῶ, διὰ τοῦτο κινουμα ἰ.—φησὶ δὲ καὶ ὁ Τρύφων (p. 42 Velsen), ὡς τοῖς

τοιούτοις μορίοις, πτωτικοῖς οὖσιν, ἀνταποδίδοται τὰ τοιαῦτα, ὥς ἐν τοῖς τοιούτοις ὅς τις περιπατεῖ, οὗτος κινεῖται· ὅτι περιπατεῖ, τοῦτο κινεῖται. καὶ δῆλον ὅτι τὸ διότι, ἔχον τὴν αὐτὴν ἀνταπόδοσιν, ἔχει ἐγκείμενον πτωτικὸν τὸ ὅτι, σαφὲς ποιοῦν καὶ τοῦ πνεύματος, καθὼ μέρση ἢ δασεῖα, ὑπαγορεύουσα τὴν διὰ πρόθεσιν ἐν τῇ παραθέσει. (οὐ γὰρ δὴ γε καὶ αὐτὸ μόριόν ἐστὶ τῶν ἡμαρτημένων, ὁμοίως τῷ εἶέν, εὐάν, εὐοί.) δεῖ δὲ νοεῖν ἐπὶ τῆς συντάξεως, ὅτι πτωτικὸν καθεστηκὸς τὸ διότι τρία μέρη λόγου δηλοῖ ἐν παραθέσει, τὴν τε πρόθεσιν, ἣν ἔφαμεν πάντοτε ἐν παραθέσει εἶναι αἰτιωδῶς παραλαμβανομένην, καὶ τὸ ὅ καὶ τὸ τί, καὶ ἐν πτώσει δὲ αἰτιατικαῖς, ἐφ' ἃς καὶ φέρεται ἡ πρόθεσις. ^[25]

2 1,1 243 τούτων δὲ ἀποδείξεις ἡ τῶν ἑτερογενῶν παρείσδυσιν, δι' ὃν τινα, δι' ἣν τινα, καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν δι' οὓς τινας, δι' ἃς τινας. τὸ γὰρ ἐπ' οὐδετέρου ἐλελήθει ἡμᾶς, καθὼ ἐν ὁμοφωνίᾳ παραλαμβάνεται κλίσεως ἐπὶ τε εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς καὶ ἐπὶ κλητικῆς.—Τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρήμασι προσχρηστέον <καὶ ἐπὶ> τοῦ διότι καὶ ἔτι τοῦ καθότι. καὶ γὰρ ἡ κατὰ ἐ <ν ἴσω παρα> λαμβάνεται τῇ διὰ, ὡς ἔφαμεν κατὰ ταύτην τὴν πρόφασιν ἐν ἴσω τῷ διὰ ταύτην τὴν πρόφασιν· κατὰ τοῦτο ἐλήλυθα, διὰ τοῦτο ἐλήλυθα.—οὕτως ἔχει καὶ ἡ εἰς καὶ ἡ πρὸς πρὸς τί λυπῇ; διὰ τί λυπῇ; εἰς τοῦτο ἐλήλυθα, διὰ τοῦτο ἐλήλυθα. Ἰν α. Διαφορὰς ἔχει τὸ μόριον τρεῖς, συνδεσμικὰς μὲν δύο καὶ ἐπιρρηματικὴν μίαν, τόπου δηλωτικὴν. συνδεσμικὸν μὲν οὖν καθεστηκὸς τὰ συντασσόμενα ῥήματα μετατίθησιν εἰς τὰ καλούμενα ὑποτακτικά, καθότι καὶ ὁ ἐάν ἐπιζευκτικός, ἵνα γράψω, ἵνα γράψῃς, ἵνα γράψῃ· ἐπιρρηματικῶς δὲ φυλάσσει τὴν ὀριστικὴν κλίσιν, ἵνα τ' ἔτραφεν ἡδ' ἐγένοντο (κ 417)· ἔνθ' ἵνα ἐς κακὸν ἐστίν. καὶ τοῦτο γε διοίσει, ὡς συνήθως μὲν ἐστὶ σύνδεσμος καθεστηκῶς, ποιητικῶς δὲ ἐπίρρημα. Ἐχει δὲ καὶ τὰς συνδεσμικὰς διαφορὰς δύο οὖσας, μίαν μὲν αἰτιολογικὴν, ἑτέραν δὲ ἀποτελεστικὴν. ἐν γὰρ αἰτία τοῦ ἀναγνῶναί φαμεν οὕτως, ἵνα ἀναγνῶ ἐτιμήθην, ἵνα λοιδορήσω ἐπεπλήχην· οὐκέτι δὲ τὸ αὐτὸ παρέπεται ἐν τοῖς τοιούτοις, δὸς ἵνα γράψω, ἵνα γράψῃς, ἵνα γράψῃ· Θέων διακινεῖ ἵνα ὑγιάνῃ, φιλοπονεῖ ἵνα ἐνάρετος γένηται. σαφὲς γὰρ ὅτι εἰς ἀποτελεστικόν τι παραλαμβάνεται ἐπὶ τῶν τοιούτων ὁ ἵνα. Ὅπως. Καὶ τόδε τὸ μόριον σύνδεσμος κατέστηκε, ταῦτα δηλῶν τῷ ἵνα· πάλιν γὰρ τὸ ἵνα ὑγιάνῃ ἐν ἴσω ἐστὶ τῷ ὅπως ὑγιάνῃ, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνοι (γ 2). οὐκέτι μέντοι, ἐπίρρημα ὃν, τὸ αὐτὸ δηλοῖ· τὸ μὲν γὰρ ἵνα τοπικόν, τὸ δὲ ὅπως ἐν ἀναφορᾷ τοῦ πῶς. ὃν γὰρ τρόπον παρὰ τὸ ὅτε γίνεται τὸ πότε καὶ ἔτι ὁπότε, οἷος ποῖος ὁποῖος, ἡνίκα πηνίκα ὀπηνίκα, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ παρὰ τὸ ὥς ἐστὶ τὸ πῶς καὶ ὅπως. πολλάκι γοῦν τὰ δίχα τοῦ π ἰσοδυναμοῦντα τοῖς διὰ τοῦ ο παραγομένοις, οἷος ἦν Τρύφῳ, τοιοῦτος ἦν καὶ Διονύσιος· ὁπόσος ἦν ὄχλος ἐν τῷ θεάτρῳ, τοσοῦτος κὰν τῇ ἀγορᾷ. ^[30]

2 1,1 244 τοιοῦτον οὖν ἐστὶ τὸ κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται (δ 109)· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὥς. Ὅφρα. Πάλιν τὸ προκείμενον μόριον, σύνδεσμος καθεστηκός, ἰσοδυναμεῖ τῷ ἵνα καὶ ὅπως, οὐκέτι μέντοι ἐπίρρημα ὃν, ὅμοιον χρονικῷ <τῷ> ἔ <ως> παραλαμβανόμενον, ὅφρα μὲν ἡὼς ἦν (Θ 66)· ἐν ἴσω γὰρ ἐστὶ τῷ ἔως. καὶ οἷμαί γε, ὡς ἐπίρρημα καθεστηκὸς καὶ ἀνταπόδοσιν ἐπιδέχεται ἐν τῷ τόφρᾳ μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο (Θ 67). ἔνεκα τούτου καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ μεταφραζόμενον, λέγω δὲ τὸ ἔως. ὡς δὲ εἵπομεν, καὶ συνδεσμικὸν παραλαμβάνεται, ἰσοδυναμοῦν τῷ ἵνα καὶ τῷ ὅπως, ὅθ' οὕτως συντάσσεται, ὅφρα πεποιθήης (Α 524. ν 344). δῆλον γὰρ ὡς ἔνεκα τῆς ἰσοδυναμίας τοῦ ἵνα πάλιν τὰ συνόντα ῥήματα ὑποτακτικὰ ἀποτελοῦνται.—Σεσημειώσθω δὲ ὅτι μόνον τῶν εἰς α ληγόντων ἀνταποδοτικῶν ἀνεπέκτατόν ἐστιν· ἰδοὺ γὰρ τὸ τῆνίκα τῆνικαῦτα λέγεται, τόσα τοσαῦτα, τοῖα τοιαῦτα. ἴσως δὲ ὅτι οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει ἐξαρίθμησιν, εἶγε τῷ μὲν τῆνίκα καὶ τοῖς ὁμοίοις παράκειται πηνίκα ὀπηνίκα, τῷ δὲ τόφρα οὐκέτι. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ συνωνυμοῦν αὐτῷ, τὸ ἔως. Μηδὲ ἐκεῖνο δὲ παραλείπτεον, ὡς ὁ ἵνα καὶ οἱ ἰσοδυναμοῦντες σύνδεσμοι παρὰ τὸ διάφορον τῆς συντάξεως, λέγω τὸ ἀποτελεστικὸν καὶ αἰτιολογικόν, καὶ διαφόρους ἔξουσιν τοὺς συντασσομένους χρόνους, ὥστε τὸν μὲν

ἀποτελεσματικὸν καὶ μέλλουσι συντάσσεσθαι, τὸν δὲ αἰτιολογικὸν λεγόμενον παρωχημένοις· τὰ γὰρ γεγονότα αἰτιολογεῖται.— ὁ γοῦν λέγων ἵνα γράψω ταῦτά μοι ἐγένετο, ὁμολογεῖ τὸ ἤδη γεγραφέναι, ὥστε ἐνήργησεν ἤδη τὸ ἔγραψα καὶ αἰτίαν κατ’ αὐτοῦ ἐπήγαγε· τὸ μέντοι οὕτω λεγόμενον δὸς ἵνα γράψω οὕτω γέγονε, τὸ δὲ μὴ γεγονὸς μέλλοντός ἐστιν ἀποτελεσματικόν· μέλλοντι ἄρα συντάσσεται. ^[25]

2 1,1 245 —χωρὶς εἰ μὴ οὕτω νοήσαιμεν, δὸς ἵνα ἐν τελειώσει γένηται τὸ γράψαι. ὅπερ οἶμαι βέλτιον. καὶ γὰρ ὁ ἀπὸ τῶν φωνῶν κανὼν ὁμολογεῖ τὸν ἀόριστον, τουτέστι τὸν παρωχημένον, εἶγε κερῶ μὲν ὁ μέλλων, ἔκειρα δὲ ὁ ἀόριστος, καὶ οὐ φαμεν δὸς ἵνα κερῶ ἀλλ’ ἵνα κείρ ω. καὶ ὁ Δωριεὺς τοὺς μέλλοντας περισπῶν, οὐκέτι ἐπὶ τῆσδε τῆς συντάξεως περιέσπασεν· ἦσαν γὰρ αἱ φωναὶ οὐ μέλλοντος, ἀλλὰ ἀορίστου. πλείστας ἔχω ἐκθέσθαι εἰς τὸν τοιοῦτον λόγον παραθέσεις, ἃς ἐν τοῖς περὶ ὑποτακτικῶν παραθήσομαι, ἐν οἷς καὶ τὴν διαφορὰν ἐκθήσομαι τῆς καταλήξεως τῶν ὑποτακτικῶν, καὶ ὥς εἰς μίαν κατάληξιν πάντα συνέωσται, λέγω τὴν εἰς ω. ἔνθεν γὰρ καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ ἵνα γράψω, ὅτι καὶ μέλλοντος. Ἰδιὸν τι παρηκολούθησε τοῖς συνεμπεσοῦσι συνδέσμοις αἰτιώδεσιν ἐπιρρήμασι χρονικοῖς ἢ τοπικοῖς. συνεμπι... ἢ ἀπόδειξις. καὶ οὐκ ἀπίθανον ἔνεκα τούτου καὶ <τὸν ἐπεῖ>, αἰτιωδῶς παραλαμβάνόμενον, ἔχειν χρονικὸν παρα<κείμενον> ἐπίρρημα, ἐπεὶ δὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο (Θ 452), ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν (α 2). ἔστι δὲ καὶ τοῦ βίου τοια <ῦτα> τεκμήρασθαι. ὁ δεῖνα ἀγαθὸς ἐστὶ ν, ὅπου γε φιλεῖ τοὺς ἀγ <αθούς>· ἴσον γὰρ τῷ ἐπεὶ φιλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς, ἢ ὅτι φιλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς· ὅτε ἀπέδωκε τὴν παραθήκη ν, ὁπότε γε φιλοπονεῖ. —Οὐ μὴν ἐκεῖνό γε ἀληθές, ὡς τὰ μὲν μονοσύλλαβα τῶν ἐπιρρημάτων, συνεμπίπτοντα συνδέσμοις, παραλλαγὴν ἴσχει τόνου, τῶν μὴ οὕτως ἐχόντων τὸν αὐτὸν τόνον τηρούντων. «τὸ γὰρ ποῦ περισπῶμεν, ἀλλ’ οὐκέτι ἐν τῷ Ὀδυσσῆος δέ που εὐνή (π 34) παραπληρωματικῶ· καὶ τὸ νῦν, ἀλλ’ οὐκέτι ἐν τῷ καὶ νῦ κεν (δ 363)· τὸ μέντοι ὅπως καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ὡς πρόκειται, ταῦτά εἰσιν ἐν ἐπιρρήμασι καὶ συνδέσμοις. ^[5]

2 1,1 246 »—Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὡς τὸ μὲν νῦν οὐδ’ ὅλως ὁμοφωνεῖ, εἶγε πάντοτε μὲν τὸ ἐπίρρημα διὰ δύο, ὁ δὲ σύνδεσμος οὐ πάντως· καὶ εἰ τοῦτο, οὐ πάντως ὁμοφωνεῖ.—ἀλλ’ οὐδὲ τὸ πού σύνδεσμός ἐστι παραπληρωματικός· οὐ γὰρ δὴ γε τὰ πλεονάσαντα μόρια ἐν λόγῳ σύνδεσμοι παραπληρωματικοί. ἰδὸν γὰρ καὶ ἄλλα ἐπιρρήματα παρέλκει, καὶ οὐ πάντως σύνδεσμοι· ἐπὶ μὲν τοῦ βίου ὅστις θέλει ὑπαγέτω, καὶ ἔτι παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς δ’ ὅτ’ ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν (Θ 555), εἰ δ’ ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε (Π 667), οὐ σύ γ’ ἔπειτα Τυδέος ἔκγονός ἐσσι (Ε 813), σοὶ δ’ οὕτω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσι (Ξ 143). κατὰ τοῦτο οὖν πλεοναζέτω καὶ <τὸ> νῦν εἴ τί που ἔστι, πίθοιό μοι (δ 193) καὶ Ὀδυσσῆος δέ που εὐνή (π 34), καὶ ὅσα ἐστὶ τοιαῦτα. ἀλλ’ εἰ καὶ σύνδεσμός ἐστι τὸ πού, ἰδὸν ὁμόφωνον ἐπιρρήματι ἐν τῷ εἴ που ἐσαθρήσειεν (Γ 450). ὅνπερ γὰρ τρόπον τοῖς ἄλλοις πύσμασι παράκεινται ἀόριστοι προφοραί, τὸ πλέον ἐν χρόνοις δυσὶν ἐγκλιτικαὶ καθεστῶσαι, πῶς ἦλθε ν ; ἦλθέ πως· τίς ἔγραψε ν ; ἔγραψέ τις· πότε ἦλθε ν ; ἦλθέ ποτ ε· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῷ ποῦ παρακείσεται ἐγκλιτικὸν ἀόριστον τὸ πού. Χάρι ν. Δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν συνδέσμῳ τῷ ἔνεκα, χάριν Ἀπολλωνίου ἔνεκα Ἀπολλωνίου. φησὶ δὲ καὶ ὁ Τρύφων (p. 42 Velsen), ὡς «ἔνεκα τούτου τὸ μὲν ὄνομα καὶ χάριτα λέγεται καὶ χάριν, τὸ δὲ εἰς τοιαύτην σύνταξιν παραληφθὲν ὡς ἀντὶ συνδέσμου καθ’ ἓνα σχηματισμὸν παραλαμβάνεται, ὅπερ παρείπετο συνδέσμοις.» Ἔτι μέντοι φησὶν ὁ Τρύφων, ὡς παρὰ τὸν Εὐριπίδην καὶ ἔτι ἄλλοις ποιηταῖς ὀνοματικῆς συντάξεως ἔτυχεν. ἐν μὲν γὰρ Κρήσσαις (fr. 469 Dindorf Nauck) ἐγὼ χάριν σὴν παῖδά σου κατακτενῶ, καὶ ἐν Αὐγῇ (fr. ^[30]

2 1,1 247 270 Dindorf Nauck)· καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἡξίους ἐμὴν χάριν. τὰ γὰρ κτητικαῖς ἀντωνυμίαις συντασσόμενα ὀνόματά ἐστι, τῆς αὐτῆς πτώσεως τυχόντα καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ, ἐμὸν αὐλό ν , ἐμὴν οἰκία ν , ἐμὴν χάριν ἐμοῦ οἷόν τέ ἐστι παραθέσθαι τὸ ἔνεκα, ἔνεκα ἐμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ

χάριν ἐμήν οὐκέτι, ἔνεκα ἐμήν. τὸ τοιοῦτον δέ φαμεν εἰς ἀπόδειξιν τοῦ τὸ χάριν ὄνομα εἶναι κατὰ τὰς τοιαύτας συντάξεις.—οὐδὲν μέντοι κωλύει καὶ τὸ ἔθιμον ἐκδέξασθαι ὄνομα, λιπούσης προθέσεως τῆς εἰς, ὥστε οὕτως ἀκούειν, χάριν Ἀπολλωνίου εἰς χάριν Ἀπολλωνίου, εἶγε καὶ τὸ ἐμήν χάριν ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ εἰς ἐμήν χάριν. καὶ φαίνεται ὅτι ἡ ὕφεις τῆς προθέσεως προῆξε τὸ χάριν ἰσοδυναμεῖν τῷ ἔνεκα. πάνυ δέ ἐστὶ κάκεινου ἀπόδειξις. ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐπὶ γενικὴν φέρεται, χάριν θέωνο ς , χάριν Δίωνος, ἐφ' οὗ ἔφαμεν λείπειν τὴν εἰς. τοιοῦτον δέ ἐστὶ καὶ τὸ ἐμήν χάριν, εἶγε πᾶσα κτητικὴ ἀντωνυμία γενικῆς ἐστὶ πτώσεως ἀντωνυμία, τοῦ ἐπιφερομένου κτήματος ἀδιάφορον ἔχοντος τὴν ἐπιφορὰν τῆς πτώσεως. τούτου οὖν τῇδε ἔχοντος, πάλιν τὸ ἐμήν χάριν ἢ σὴν χάριν ἴσον ἐστὶ τῷ χάριν μου, ὡς εἰ ἐμήν δούλην δούλην μου, ἐμήν οἰκίαν οἰκίαν μου. Τοσαῦτα περὶ τῶν αἰτιολογικῶν. Παρὰ τοῖς πλείστοις ἐστὶ πρόληψις, ὡς οἱ καλούμενοι παραπληρωματικοὶ σημασίαν τινὰ οὐ ποιοῦνται. ὁ γοῦν Τρύφων (p. 35 Velsen) ἐν τῷ ὄρῳ βουλόμενος καὶ αὐτοὺς ἐμπεριλαβεῖν, φησὶ καὶ τὸ κεχηνὸς τῆς ἐρμηνείας ἔστιν ὅπου παραπληρῶν, ἀπέεικασε δὲ καὶ αὐτὸν ταῖς καλουμέναις στοιβαῖς. «ὄν γάρ,» φησι, «τρόπον εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀμφορέων εὐχρηστεῖ ἢ τῶν στοιβῶν παρένθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ καταθραύεσθαι τοὺς ἀμφορεῖς, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ὑπὲρ τοῦ τὰ τῆς φράσεως μὴ τραχύνεσθαι ἥδε ἢ σύνταξις τῶν μορίων παραλαμβάνεται.» Ἔτι δὲ καὶ τινὲς φασιν οὐ δεόντως αὐτοὺς συνδέσμους εἰρῆσθαι, εἶγε συνδέσεως λόγων οὐκ εἰσὶν αἵτιοι. ^[30]

2 1,1 248 Καὶ φησι Χαιρήμων ὁ Στωικός, ὡς κατὰ τι εἶησαν ἂν σύνδεσμοι. «σύνδεσμον γάρ,» φησι, «καλεῖσθαι καὶ αὐτὴν τὴν φωνὴν καὶ <τὸ ἐξ αὐ> τῆς δηλούμενον, ᾧ λόγῳ καὶ τινὰ ἔτερα σχήματα. φαμέν [τι] πατρωνυμικὸν καὶ τὸ ἐν χαρακτηρί πατρωνυμικὸν καὶ <τι> ἐν δηλουμένῳ, καὶ ἔτι τὰ κτητικά, καὶ ἄλλα πλεῖστα τοιαῦτα. ὡς οὖν τὸ τύπῳ πατρωνυμικῷ προσκεχρημένον, οὐ μὴν δηλουμένῳ, πατρωνυμικὸν καλεῖται, ὥσπερ τὰ τύπῳ ἀρσενικά, οὐ μὴν δηλουμένῳ, ἀρσενικά καλεῖται, οὕτω καὶ ἂν τύπῳ ἧ ὁ παραπληρωματικὸς κεχορηγημένος συνδεσμικῷ, μὴ μὴν δηλουμένῳ, εἰρήσεται σύνδεσμος. ἀμέλει αὐτοὶ οἱ σύνδεσμοι πλεονάσαντες οὐδὲν συνδέουσι καὶ σύνδεσμοι καλοῦνται. οὐδὲν οὖν κωλύει, καθότι καὶ ὁ Φιλόπονος ἀπεφήνατο, συνδέσμους καλεῖσθαι τοὺς παραπληρωματικούς.» καὶ τοῦτό φησι δεδωκώς, ὅτι οὐδὲν συνδεσμικὸν δηλοῦσιν. Ἄδ δὲ καὶ Τρύφων (p. 43 Velsen) παρέθετο, ἐκθήσομαι. Φησὶν· «ἦτοι συλλαβαὶ εἰσὶν ἢ λέξεις. καὶ εἰ μὲν συλλαβαί, τινων λέξεων εἰσὶ μέρη, καὶ ἦτοι τελικαὶ ἢ ἀρκτικά, καὶ τελικαὶ μὲν λέγει δ ἡ , βούλομαι δ ἡ , ἀρκτικά δέ ἐγὼ δὴ βούλομαι , ἐγὼ δὴ λέγω . ἦν δὲ ἐν ἀμφοτέροις ἀσύστατον.—Οὐ γάρ ἐστὶ τις συλλαβὴ παντὸς μέρους λόγου ληκτική, γενήσεται δὲ ἐν τῷ Ἀπολλώνιος δ ἡ , ἐγὼ δ ἡ , βούλομαι δ ἡ· καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων τὸ αὐτό. ἀλλ' εἰ καὶ προστιθεμένη ἑξωθέν ἐστὶν ἐν παραγωγῇ συλλαβή, πάλιν τὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα ἀρκέσει· ἐκάστη γὰρ τῶν παραγομένων λέξεων δεκτικὴ ἐστὶν ἰδίας συλλαβῆς, ὡς τῶν τρίτων τὸ σι , λέγησι ν , ἔχῃσι , παμφαίνῃσι ν· ἢ τῶν δευτέρων εἰς θα , λέγησθα φέρησθα, καὶ ἐπὶ τῶν πρώτων τὸ μι , τάων ἦν κ' ἐθέλωμι (I 397), οὐδ' ἂν ἐῷμι (π 85 ?)· καὶ οὐχ οἷόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν λέγωσι οὔτε λέγωθα . καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων τὸ αὐτό, λέγω δὲ πάλιν ἐπὶ τοῦ τοιόσδε, μὴ κατὰ παντὸς ὀνόματος ἐφικνεῖσθαι τὸ δε· ἢ ὅτε οὕτως φαμέν, τοῖος τοιοῦτος. πῶς οὖν πάλιν τὸ δὴ ἐστὶν ἐν τῷ λέγω δ ἡ , λέγεις δ ἡ , λέγει δ ἡ; σαφὲς οὖν ὅτι τὸ τοιοῦτον μᾶλλον λέξεως ἢ περ συλλαβῆς, εἶγε καὶ ἐν ἐπιρρήμασι καὶ συνδέσμοις τὸ τοιοῦτον ἔστιν εὐρέσθαι. ^[30]

2 1,1 249 —Ἄλλ' οὐδὲ ἀρκτικὴ ἐστὶ συλλαβή. πάλιν γὰρ πῶς πάσης λέξεως ἢ αὐτὴ συλλαβὴ ἀρκτική; πῶς τε <ἐπὶ τοῦ> ἐγὼ δὴ λέγω ἢ τῶν παρωχημένων κλίσις οὐκ ἐγένετο κατὰ τὴν δὴ συλλαβήν; τὸ τοιοῦτον γὰρ παρέπεται ῥήμασιν. οὐ γὰρ δὴ γε οἱ παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι προθέσεις εἰσὶν, ἵνα συντεθέντες προτακτικοὶ γίνωνται, καθότι τὸ καταβαίνω καὶ τὰ ὅμοια.» Οὕτω μὲν οὖν συνάγει ὁ Τρύφων (p. 43 Velsen) ὡς οὐ συλλαβαί, ᾧ καὶ συνηγορήσωμεν, ἔτι τινὰ

προσθέντες, συνάγει οὖν ὅτι λέξεις, παραλείπων τὸ ἀναγκαιότατον. ἐν γὰρ δὴ τῇ προτάσει φησὶ τοῦ λόγου, «εἰ λέξεις, ὀφείλουσί τι δηλοῦν.» ὅπερ αὐτοὶ ἀναπληρώσωμεν. οἷς δὲ λόγοις ἐχρήσατο εἰς τὸ λέξεις εἶναι, πάλιν ἐκθετέον.—Σαφὲς μὲν οὖν ὅτι, ἐν οἷς οὐ συλλαβαί, ἐν τούτῳ λέξεις, ἰδιὸν τε λέξεων τὸ μεταλαμβάνεσθαι εἰς ὁμοιοσήμους, βροτός ἄνθρωπος, αὐτὰρ δέ. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ προκείμενοι σύνδεσμοι νύ δὴ ῥά.—πᾶν μόνιον ἐγκλιτικὸν λέξις ἐστίν, ἥλθε τις, ἄνθρωπος εἰμι· πάμπολλοι δὲ εἰσιν οἱ παραπληρωματικοὶ ἐν ἐγκλίσει, ὡς ὁ γέ, ὁ ῥά, ὁ θήν, <ὁ> νύ.—δύο λέξεων ἢ τριῶν οὐσῶν ἀκώλυτον τὸ ἐπάλληλον τῆς ὀξείας καὶ κατὰ τοῦτο οὖν λέξεις τὰ προκείμενα μόρια· ἰδοὺ γὰρ ἐν τῷ ἢ νύ σέ που δέος ἴσχει (E 812) καθ' ἐν ἑκαστον μέρος λόγου ἢ ὀξεῖα ἀνέστη. Τῆς μὲν οὖν φωνῆς κανόνες οἶδε εἰσὶ τοῦ δὲ δηλουμένου, ὅπερ καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖον ἦν, παραθετέον.—οὐκ εἴ τι μέρος λόγου κατὰ τινὰ λόγον παρέλκεται, τοῦτο οὐχὶ πάντως λέξις, ἐπεὶ οἷόν τ' ἐστὶν εἰς τὸ τοιοῦτον παραθέσθαι πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου ἔν τισι συντάξεσι, μάλιστα ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας, πλεονάζοντα. ποίαν γὰρ ἔχει χώραν τὸ πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος (Z 377), λέγω τὸ κατὰ τὸ λευκώλενος;—ἀλλ' ἴσως πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐκεῖνο εἰρήσεται· ἀλλ' ἐν ἐτέροις τὰ παρέλκοντα δηλοῦσιν τι, ἐπεὶ πάλιν οὐ παρέλκει τὸ λευκώλενος Ἥρη (A 55), δεδειξεται οὖν ὡς οὐ πάντοτε πλεονάζουσιν οἱ παραπληρωματικοί, ἀλλὰ καὶ ποτε τόπον ἴσχουσι τὸν σημαίνοντά τι. ^[30]

2 1,1 250 ἔστιν ὑποδείγματα παρέλκοντος μὲν τοῦ γέ οὗτός γ' Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων (Γ 178), καὶ ἐν συνδέσμῳ ἄρά γε ἡμέρα ἐστὶ; καὶ ἐν τῷ σύ γε, μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι (Π 89), καὶ μὲν τοῖ γ' οὐ μὴν ἔτι ἐν τῷ καλῶς γ' ἐπιτέταται γὰρ ἡ ἔκπληξις. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ. τοῦτό γέ μοι χάρισαι (Iyr. gr. III 3 p. 1356 Bergk), τοῦτό <γέ> μοι λάλησον ἔμφασις ἱκανὴ μειότητος καὶ τοῦ μὴδὲν <ἄλλο> ἀποφαινομένου. καὶ παντὶ γε προὔπτον, ὡς διαφέρει τὸ τοῦτο εἰπέ <τοῦ> τοῦτό γε εἰπέ. πῶς οὖν ἔτι οὐδὲν πλ <η> ροῦσιν οἱ παραπληρωματικοί;—Ἔτι ὁ δὲ σύνδεσμος ὅπως παραλαμβάνεται καὶ ἐπὶ ποίᾳ δυνάμει, ἐκτεθείμεθα. ἀλλὰ προσλαβὼν τὸν γέ ἄλλο τι ἐπηγγείλατο. οὐ γὰρ ὡς ἐν τῷ ἄρά γε ἡμέρα; παρείλκετο ὁ γέ καὶ ἐν τῷ δέ γ' ε. καλούμενον γοῦν ἔστιν εὐρέσθαι παρὰ τοῖς Στωικοῖς τὸν δέ γε ὄντα προσληπτικόν. τοὺς γὰρ ἀπὸ συναφῆς λόγους εἰς σχηματισμὸν μετιόντας ἢ τοιαύτη σύνταξις ἢ τῶν συνδέσμων ὑπάγει, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν· ἡμέρα δέ γέ ἐστι ν· καὶ ἐπεὶ ἐν προσλήψει ἐγένετο ὁ λόγος, προσληπτικοὶ οἱ τοιοῦτοι σύνδεσμοι.—Τὸ δ' αὐτὸ συμβέβηκε καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ ἀλλὰ μὴ ν. πάλιν γὰρ ὁ μὴν παραπληρωματικός, συνὼν τῷ ἀλλὰ, τὴν αὐτὴν πρόσληψιν ἀποτελεῖ, ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστὶ, καὶ σχεδὸν ἀμφοτέρων τῶν συντάξεων μία δύναμις· ἐκ γὰρ τῶν αὐτῶν εἰσιν. ὁ γὰρ δέ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀλλὰ (καὶ τοῦτο ἐδείχθη), ὃς προσλαβὼν παραπληρωματικὸν τὸν γέ προσληπτικὸς ἐγένετο καὶ πάλιν ὁ ἀλλὰ, παραπληρωματικὸν προσλαβὼν τὸν μὴν, τὸ αὐτὸ ἐγένετο. πολλάκις δὲ καὶ ὁ γάρ προσέρχεται τῷ ἀλλὰ, ἀλλὰ γὰρ ἡμέρα ἐστὶ καὶ εἰ ὁ γάρ σύνδεσμος, καὶ ὁ μὴν καὶ ὁ γέ σύνδεσμοι.—Ἔτι ὁ πέρ παρέλκει ἐν τῷ εἴπερ ἡμέρα ἐστὶ (καὶ διότι, εἴρηται)· ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ καίπερ ἀγαθὸς ὦ ν. ^[25]

2 1,1 251 ὑπεναντίωσιν γὰρ ἐδήλωσεν ὁ καὶ <περ> καὶ δῆλον ὅτι διὰ τὸν πέρ, ὅπου γε καὶ κατ' ἰδίαν ὁ πέρ ἐναντιωματικός ἐστι μετ' αὐξήσεως, ἀγαθὸς περ ἐὼν (A 131), σῶφρων περ ὦ ν· τὸ γὰρ ἐναντίον τῷ τοῦτό γέ μοι χάρισαι (Iyr. gr. III 3 p. 1356 Bergk), ἀπειργάσατο.—Ἄς ἔχει δυνάμεις ὁ καὶ, εἴπομεν. ἀλλὰ προσλαβὼν τὸν μὴν ἀποδεικτικὸς γίνεται, πάλιν ὑπαγομένης ἐναντιώσεως, οὐ βλέπω, καὶ μὴν ἡμέρα ἐστίν· ἐψεύσατο, καὶ μὴν ἀγαθὸς ἐστὶ. πῶς γὰρ ἄν τις ἐπὶ τῶν τοιούτων συντάξεων παρέλκειν φαίη τοὺς συνδέσμους; ἔνεκα τούτου τὸ ἀγαθὸς περ ἐὼν, θεοεῖκελ' Ἀχιλλεῦ (A 131) εἰς τὸν δὴ μεταλαμβάνεται, ὅτι μὴ κυρίως τὸ δηλούμενον αὐτοῦ ἀπαιτεῖ ὁ λόγος.—Ὁ ἢ διαζευκτικὸς ἐπηύξηται διὰ τοῦ τοί, οἷον ἐν τῷ ἦτοι. ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ μέντοι οὐδὲ ἐν τῷ καίτοι. πάλιν γὰρ διαφέρει τὸ καὶ <τοι> παρητήσατό με <τοῦ καὶ παρητήσατό με> ὁ <τε> μέντοι οὐχ ὁ αὐτὸς τῷ μέν, τῷ δὲ δέ. ἐφ' οὗ πάλιν καὶ ὁ γέ

πλεονάζει ἐν τῷ μέν τοί γε.—Ἔτι ὁ δὴ ὡς μέν παρέλκει, παντὶ προϋπτον· ὡς δὲ καὶ πολλάκις μετάβασιν λόγου ποιεῖται, σαφὲς ἐκ τῶν τοιούτων οἱ μέν δὴ παρ' ὅχσεσφιν ἐρητύοντο μένοντες (Ο 3), καὶ τῶν παραπλησίων. νοοῦμεν γὰρ λόγου ἔκλειψιν καὶ ἀρχὴν ἐτέρου, ὡς εἰ καὶ ἐν περιγραφῇ κατελιμπάνετο ὁμοίως τῷ ὡς οἱ μέν Τρῶες φυλακὰς ἔχον (Ι 1), ὡς ὁ μέν ἔνθ' ἥρατο (η 1). Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τοῖς καλουμένοις πρὸς ἡμῶν μέν συλλογιστικοῖς, πρὸς δὲ τῶν Στωικῶν ἐπιφορικοῖς ἔστι παραδέξασθαι τὴν σημασίαν αὐτῶν. τὸν τοίνυν ἐκ δύο παραπληρωματικῶν συνεστῶτα, καὶ ἔτι μετὰ τοῦ γάρ ἐν τῷ τοιγάρτοι, καὶ μετὰ τοῦ οὖν τοιγαροῦν. ^[25]

2 1,1 252

δύναμιν γὰρ ἔχουσιν οἱ τοιοῦτοι ἴσην τῷ ἄρα συστελλομένῳ κατὰ τὸ α . καὶ εἴρηνται μὲν ἐπιφορικοί, καθὸ ἐπιφέρονται τοῖς λελημματισμένοις, ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστὶ , φῶς ἄρα ἐστὶ , τοιγαροῦν φῶς ἐστὶ , φῶς τοίνυν ἐστὶ· συλλογιστικοὶ δέ, καθότι ἐπὶ τισιν ἀποδείξεσιν, ἐπισυλλογίζόμενοι τὸ συναγόμενον, προσχρώμεθα τοῖς συνδέσμοις τοῖσδε, ἔχεις μου πέντε δραχμάς , ἔχεις δὲ καὶ τρεῖς , ἔχεις ἄρα ὀκτὼ δραχμάς , ἔχεις τοίνυν ὀκτὼ δραχμάς .
〈Ἄπειρος〉 ἢ καθ' ἓνα ἕκαστον σύνδεσμον ἀποδείξεις εἰς τὸ ὅτι καὶ δηλοῦσί τι οἱ παραπληρωματικοί. ἀλλ' ἐπεὶ πλείονες μέν εἰσι ταῖς φωναῖς, τοῖς δὲ δηλουμένοις ἐλάττονες, ἀρκετὴ ἢ ἐξ ἑνὸς ἑκάστου ἰσοδυναμοῦντος ἀπόδειξις. περισδὸν γὰρ τὸν ῥά παραλαμβάνειν τοῦ δὴ ἀποδειχθέντος, ἢ τὸν θὴν ἢ τὸν νύ, ἐπεὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἄλλοι μέν ῥα θεοὶ τε (Β 1) τῷ οἱ μέν δὴ παρ' ὅχσεφιν (Ο 3) καὶ τῷ ... Ταῦτα μὲν ὡς δηλοῦσιν οἱ παραπληρωματικοί. Κάκεινο δὲ ὑποθησόμεθα, δι' ἣν αἰτίαν ἀπὸ τοῦ πλεονάσματος τὴν ὀνομασίαν ἔσχον. δέδοται γὰρ ὅτι σύνδεσμοι καὶ δηλοῦσί τι, τὸ δὲ πλεῖον αἰὲ ἐπικρατεῖ τοῦ ἐλάττονος. καὶ περισδὸν εἰς τοῦτο παρατίθεσθαι, χωρὶς εἰ μὴ ἐπ' αὐτῶν τῶν συνδέσμων. ἀπειράκις ο ἰ συμπε- κτικοὶ συμπλέκουσιν, ἵνα ἅπαξ 〈καὶ〉 αὐτοὶ πλεονάσωσι· καὶ ἔνεκα τούτου ἐπεκράτησε τὸ καλεῖσθαι αὐτοὺς συμπλεκτικούς. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων, εἰ καὶ πού εὐρεθεῖεν πλεονάζοντες. ἔνθεν αἱ δέουσαι ὀνομασίαι ἔμενον. οἱ μέντοι παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι καλούμενοι, τὸ πλεόν πλεονάσαντες ἥπερ δηλοῦντες, κατὰ τὴν ἐναντίαν παράθεσιν τοῦ συνδέσμου ἀπὸ τοῦ πλεονάσαντος τὴν ὀνομασίαν ἔσχον. οὕτως γοῦν ἐπλεόναζον, ὥστε καὶ τοὺς πλείστους λαθεῖν τὸ δηλούμενον τὸ ἐξ αὐτῶν. ἦν δὲ καὶ ὁ πλεονασμὸς αὐτῶν χρειώδης ἄγαν. ἦ τε γὰρ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλία καὶ αἱ συντάξεις αἱ ἀρχαῖαι καὶ πᾶσα ποιητικὴ γραφὴ τρέπεται ἐπὶ τὴν εὐφωνίαν, καὶ διὰ τοῦτο εὐχρηστα τὰ προκείμενα μόρια, καθότι περ, ὡς πρόκειται, ἀπείκαζον αὐτὰ τινες τῇ προσκειμένῃ στοιβῇ τοῖς ἀμφορεῦσι. καὶ ὡς ἐπὶ στοιχείων οἷόν τέ ἐστὶν ἀναγκαῖον εὐρέσθαι πλεονασμόν, ἐν ᾧ 〈οὐ〉 πάντως τὸ στοιχεῖον οὐ στοιχεῖον, καθὸ ἐπλεόναζε· πάλιν γὰρ παρελαμβάνετο εἰς δῆλωσίν τινος (καὶ ἐκκείσθω ὑπόδειγμα τὸ ἐπὶ τοῦ ν , ὃ μάλιστα ἀμπολλόν ἐστὶν ἐν τῷ πλεονασμῷ, ἔνεκα εὐφωνίας παραλαμβανόμενον ἐπὶ παντὸς βραχυκαταλήκτου ῥήματος, ἔλεγε ν , ἔλαβεν, καὶ ἐπὶ δοτικῶν 〈τῶν〉 εἰς σι ληγουσῶν, παισί ν , χρή 〈μα〉 σι ν· οὐ μὴν ἐν τῷ λέγει καὶ λέγειν. ^[35]

2 1,1 253

νῦν γὰρ ἐν λεκτῷ προσήει· ἐκ γὰρ ὀριστικοῦ ἀπαρέμφατον ἀκούομεν· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἐδείχθη καὶ τὰ προκείμενα μόρια ὅτε μέν ἔνεκα δηλουμένου παραλαμβανόμενα, ἅπερ ἦν καὶ σπανιώτατα, ὅτε δὲ ἔνεκα εὐφωνίας, ὅπερ πλεόν καθιεστήκει. καὶ, ὡς ἔφαμεν, ἔνεκα τούτου ἐπεκράτησεν ἡ ὀνομασία. Προσθεῖν δ' ἂν καὶ τοῦτο, ὡς οὐδὲ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου δυνατὸν ἦν τὴν ὀνομασίαν θέσθαι. οἱ μέν γὰρ ἄλλοι τῶν συνδέσμων ἐν πλείοσιν ὄντες φωναῖς ἐν ἐπηγγέλλοντο, τὸ συμπλέκειν οἱ συμπλεκτικοί, τὸ δὲ διαζευγνύειν οἱ διαζευκτικοί, τὸ δὲ διαπορεῖν οἱ διαπορητικοί, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων τὸ αὐτό. οἱ μέντοι παραπληρωματικοὶ οὐχ ἐν ἐπηγγέλλοντο κατὰ τὸ δηλούμενον, εἶγε ὁ μέν δὴ περιγραφὴν τινα ἐδήλου, ὁ δὲ πέρ ἐναντιότητά τινα μετ' αὐξήσεως, καὶ ἔτι ὁ γέ μειότητα ἢ ἐπίτασιν θαυμασμοῦ. καὶ εἰ διάφοροι κατὰ τὸ δηλούμενον, πῶς ἦν δυνατὸν μίαν ὀνομασίαν ἀπὸ τοῦ δηλουμένου χωρίσαι; οὔτε γὰρ περιγραφικοί, ἐπεὶ οὐ πάντες, οὔτε ἐναντιωματικοί, ὡς πρόκειται. ὕγιως ἄρα ἀπὸ τοῦ

πεπλεονακότος σχήματος ἐπ <ι> κοίνως κατὰ πάντων ἡ ὀνομασία ἐτέθη.—Καί μοι δοκεῖ παραπλήσιόν τι ἀναδεδέχθαι τῷ καλουμένῳ παρωνύμῳ ὀνόματι. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἰδικά, ἔχοντα ἐν τῷ δηλούμενῳ, ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τοῦ δηλουμένου, τὰ πατρωνυμικά ἀπὸ τοῦ τὸν πατέρα δηλοῦν, τὰ κτητικά τὰ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεπτωκότα, καὶ ἔτι τὰ συγκριτικά καὶ τὰ ὑπόλοιπα. καὶ ἐπεὶ τὰ καλούμενα παρώνυμα ἐν πλείστοις σηματοδοτούμενοις κατεγίνετο, πάλιν εἰς μίαν ὀνομασίαν μετετίθετο, λέγω τὴν κοινῶς πᾶσιν ἀκολουθήσασαν, καθὸ πάντα παρηγμένα ἦν. ἔνθεν ἀπὸ τῆς φωνῆς ἢ θέσεως τοῦ ὀνόματος. Καὶ τοσαῦτα μὲν τὰ περὶ ἐννοίας τῆς τῶν παραπληρωματικῶν. Ἰτέον ἐξῆς ἐπὶ τὰς φωνάς. [25]

2 1,1 254 Ποιητικὸν ὄντα τὸν αὖ καὶ ἔτι τὸν τάρ θεματικούς ἂν παραδεξαίμεθα. τινὲς γὰρ φασὶ τὸν αὐτὰρ σύνδεσμον ἀποκοπέντα μὲν εἶναι αὖ, ἀφαιρεθέντα δὲ τάρ. ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον οὐκ ἀληθές. τί γὰρ οὐχὶ ὁ ἀτάρ τοῦτ' ἀνεδέχετο, ἐντελέστερος ὢν; ἀλλ' εἰ οὐ καθολικά τὰ πάθη, ἐκεῖνό γε συνελέγξει τὸν λόγον. τὰ πάθη τῶν φωνῶν ἐστίν, οὐ τῶν σηματοδοτούμενων. τὸ δὲ δηλούμενον μὲν ἔχει τὸ δῶμα, οὐ μὴν λεγόμενον· τῆς γὰρ λεγομένης φωνῆς ἦν τὸ πάθος. καὶ ἔτι τὸ λῶ ἀφηρημένον ἐκ τοῦ θέλω, ἢ καὶ τὸ βῆ ἐκ τοῦ ἔβη, πάλιν τὸ αὐτὸ ἔχει δηλούμενον. ἔστι γοῦν καὶ ἐπὶ μιᾷ λέξεως τὸ αὐτὸ παραστήσαι. τὸ ἄβαλε ἐντελές ἐστι, καὶ σαφές ἐκ τῆς ἐκτάσεως τοῦ α . καὶ ἀφαιρεθὲν γὰρ τὸ αὐτὸ δηλοῖ, βάλε δὴ, βάλε κηρύλος εἶην (Alcm. fr. 26 Bergk 3). ἀλλὰ μὴν καὶ ἀποκοπὴν τὸ α ὅπερ πάλιν μέγιστον τεκμήριόν ἐστι τοῦ τὸ ἄβαλε μὴ πεπλεονακῆναι τῷ α . οὐ γὰρ εἰς τὸν πλεονασμὸν καταντῶσιν αἱ αἰ ἀποκοπαί, οὐδ' οἱ πλεονασμοὶ τὸ δηλούμενον ἔχουσιν, ἐπεὶ οὐκέτι πλεονασμοί. τὸ γοῦν ἀλαλητός οὐ διὰ τοῦ κατ' ἀρχὴν α τὸ λαλητός ποτε δηλώσει, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν οὕτως πεπλεονακότων. εἴπερ οὖν ὁ αὐτὰρ σύνδεσμός ἐστι συμπλεκτικός, καὶ ὁ τάρ συμπλεκτικός γενήσεται καὶ ὁ αὖ· εἰ δὲ παραπληρωματικός ὁ αὖ καὶ ὁ τάρ, τμήμα ὄντες τοῦ αὐτάρ, καὶ ὁ αὐτάρ παραπληρωματικός. Ἐπὶ γοῦν τοῦ ἄρα οὐκ ἔστιν ἄντικρυς οὕτως ἀπώσασθαι τὸν λόγον, καθὸ οὐ μόνον ἐπιφορικός π <αραλαμβάνεται>, ἀλλ' ἀπειράκις καὶ παραπληρωματικός, ὥς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε (Π 502), καὶ τὸν δ' ἄρα <πάντες> λαοὶ ἐπερχόμενον (β 13). φασὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τούτων τὸν μὲν ῥά ἀφαιρεθῆναι τοῦ α , τὸν δὲ ἄρ ἀποκοπήναι. [25]

2 1,1 255 καὶ ἦν ἡ ἀποκοπὴ νομική, εἰς ἡμίφωνον καταντῶσα. καὶ πάνυ γε <πιθανόν> παραδέξασθαι τὴν τοῦ ρ μονὴν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν συν <δέσμων>· αὕτη γὰρ ἦν διακριτικὴ τῆς ἀφαιρέσεως καὶ τῆς ἀποκοπῆς, ἐπεὶ, εἰ συναπεκέκοπτο τὸ ρ ἢ συναφήρητο, ἄδηλον τὸ πάθος. Η. Ἐν ἀρχῇ τιθέμενος περισπᾶται, ἐν δὲ ὑποτάξει ἐγκλίνεται, ἢ μεγάλ' ἐβρόντησας (υ 113), μεγάλα δὴ ἐβρόντησα ς· τί ἢ δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων (Ο 244)· ἐν ἴσῳ γὰρ ἐστὶ τῷ τί δ ἡ. φησὶν ὁ Τρύφων (p. 44 Velsen) τὸν λόγον ψευδῇ εἶναι, «ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι. τὰ γὰρ οὕτω καὶ <προτασσόμενα καὶ ὑποτασσόμενα> ἐγκλιτικά ἐστὶ μόρια, καὶ [οὐ] πάντως τῷ δηλούμένῳ παρήλλακται, ὥς ἔχει τὰ ἀντωνυμικά, ἐμοῦ ἦρπασε ν , ἦρπασέ μου· σοῦ ἦρπασε ν , ἦρπασέ σο υ. προσθεῖμεν δ' ἂν καὶ τὰ πύσματα οὕτω λεγόμενα ποῦ ἀπῆλθε ς ; ἀπῆλθές που· πῶς ἀπῆλθε ς ; ἀπῆλθές πω ς. παρείπετο οὖν καὶ τῷ η ταυτόν.» τῷ αὐτῷ λόγῳ πλέον ἐπεμέμφετο τοὺς ἐγκλίνοντας μὲν κατ' ἀρχὴν τὸ ως , ἐν δὲ μέσῃ τῇ φράσει περισπῶντας, ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐρρύσατο (α 6). πάλιν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὅτι μὴ τῶν ἐγκλιτικῶν τὸ ως , καθὼς τὸ ἐναντίον ἀνεδέξατο, ὅπου γε τὰ μὲν μεσαζόμενα ἀποβάλλει τὴν περισπωμένην, τὰ δὲ ἐν ἀρχῇ παραλαμβανόμενα εἰ ἐπιδέχοιτο τὴν περισπωμένην, πάντως τὴν αὐτὴν παραλαμβάνει, ὥς ἔχει <τὸ> ποῦ ἀπῆλθε ν ; ἀπῆλθέ πο υ, καὶ τὰ ἄνω προκείμενα. κάκεῖνο δὲ προσθήσομεν, ὥς καὶ ὁ ἰσοδυναμῶν αὐτῷ δὴ, κἂν ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας ἐν ἀρχῇ παραλαμβάνηται, οὐ μετατίθεται τοῦ τόνου, δὴ τότε μητιόωντο (Μ 17) τὸ γὰρ αὐτὸ τῷ τότε δ ἡ. «ἦν οὖν,» φησί, «πλεονασμὸς τοῦ η ἐν τῷ τίη, ὧ λόγῳ καὶ τὸ λεγοίη, φεροίη πλεονάζουσι τῷ η , καὶ ὥς ἀπὸ τοῦ ἐγὼν τὸ ἐγώνη παρὰ Ταραντίνους, καὶ ἐν μέσῃ λέξει τὸ πολεμήια, πολιήτης, μυθιήτης, καὶ ἐν

ἀρχῇ τὸ ἡβαιόν.» καὶ ἦν συγκαταθέσθαι τάνδρι, εἰ μὴ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ἀναφορικῶς παραλαμβανόμενον, λέγω τὸ ὅτι ἦ, πρὸς πάντων συμφώνως ἀνεγνώσθη ἐν ὀξείᾳ τάσει τοῦ ο .

[30]

2 1,1 256 ὅπερ οὐκ ἂν παρείπετο, εἰ ἐν μέρος λόγου ἦν τὸ τί ἦ. Καὶ περὶ ἐκείνου δὲ διαληπτέον, εἰ ἐν τῷ ἦ δὴ πολλὸν ἀποικομένου <Ὀδυσῆ> ος (α 253) τοῖς τε παραπλησίοις πλεονασμός ἐστι τοῦ η , καθὼς τισιν ἔδοξεν, οἷς καὶ παρείπετο τὸ ἐγκλίνειν τὴν συλλαβὴν, ᾧ λόγῳ καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ ἡμέν πλεονάσας τῷ η , καὶ ὁ δὲ ἐν τῷ ἡδέ καὶ ἔτι ιδέ, ιδέ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν (Ξ 165). Ἔστιν εἰπεῖν, ὡς ἐπὶ τῶν προκειμένων συνδέσμων ἡ γραφὴ τοῦ η ἢ τοῦ ι οὐκ ὑπηγόρευε συνδεσμικὴν θέσιν παράλληλον. οὔτε γάρ ποτε ὁ ἦ σύνδεσμος συμπλεκτικός, οὔτε τὸ ι . ἔνθεν οὖν συλλαβαί, καὶ εἰ συλλαβαί, πλεονασμοί. ἔφαμεν δὲ καὶ ἐν τῷ περὶ αὐτῶν, ὡς οὐκ ἄλογος ἐγένετο ὁ πλεονασμός. ἐπὶ μέντοι τοῦ ἦ δὴ πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος (α 253) ὑπὴντα καὶ γραφὴ συνδεσμικὴ τοῦ παραπληρωματικοῦ καὶ ἀνάλογος θέσις, ὡς εἰ καὶ κατ' ἰδίαν ἐλέγετο ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν (Σ 12). ἀλλὰ μὴν τὸ ἐπάλληλον ὁμοιον καθεστηκός <ἐν> τῷ ἦτοι μὲν Μενέλαος (Γ 213), ὅτι γὰρ παρεγένετο, καὶ τε χαλιφρονέοντα (ψ 13). Οὐδὲ ἐκεῖνο δὲ ὑγιές, καθότι τινὲς πάλιν ὑπέλαβον, ἓνα εἶναι τὸν δὴ καὶ τὸν ἦ, ὡς εἰ καὶ τὸ μία ἀφαιρεθέντος τοῦ μ ἐν τῷ ἴα, ἢ τὸ γαῖα ἐν τῷ αἴα.—πρῶτον τί <οὐ> μᾶλλον ὁ <δ> ἢ πεπλεόνακε τῷ δ ; —ἀλλ' ἴσως τις φήσκει ταῦτα καὶ πλεονάζειν καὶ λείπειν σύμφωνα, ὅπου γέ φαμεν τὴν ἰωκάς διωκάς εἶναι, καὶ τὴν ἄχερδον ἄχερον οὔσαν, καὶ παρὰ τὸ ὕω ὕδωρ. καὶ ἔνεκα τούτου οὔτε ὁ δὴ οὔτε ὁ ἦ.—ἐκεῖνό τε σαφέστατόν ἐστιν, ὡς τὰ ἀφαιρεθέντα συμφώνου ἢ καὶ προσλαβόντα σύμφωνα τύπου μὴ ἀντικειμένου ὁμότονα ἐστίν. οὔτε οὖν ὁ δὴ ἢ ἐγένετο, οὔτε κατὰ πρόσθεσιν τοῦ δ ὁ ἦ δὴ, καθὸ ὁ μὲν περισπᾶται, ὁ δὲ ὀξύνεται. [30]

2 1,1 257 φησὶ δὲ καὶ ὁ Τρύφων (p. 44 Velsen) ὡς τὰ ἐν πάθει γινόμενα οὐδέποτε παράλληλα τίθεται τοῖς ὀλοκλήροις, γαῖα αἴα, μία ἴα, σὺς ὕς. καὶ κατὰ τοῦτο οὖν τὸ ἦ δὴ πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος (α 253) οὐκ ἐν ἐπαλληλότητι ἔχει ἓνα σύνδεσμον τὸν δὴ. <ὁ δὴ> μόνως ἐπεκτείνεται ἐν τῷ δῆτα. Θῆ ν , ῥ ά , ν ύ , πο ύ. Εἴρηται ὡς ἰσοδυναμοῦσι τῷ δῆ, καὶ ὡς μᾶλλον ποιητικοί. τῆς μέντοι συντάξεως διαφορὰν ἔχουσιν. ὁ μὲν γὰρ δὴ καὶ ἦ καὶ αὐτὸν ἀνέγκλιτοι, ὁ δὲ θῆν καὶ νύ καὶ ῥά ἐγκλιτικοί. εἴρηται δὲ καὶ περὶ τοῦ πού ὡς οὐκ εἴη σύνδεσμος, ἐπίρρημα δὲ παρέλκον. Πέ ρ. Εἴρηται καὶ ὑπὲρ τούτου, ὡς ἐναντιωματικός ἐστι. διὸ καὶ τοῦτο προστιθέας καὶ τὸ ἔμπης καὶ τὸ ὅμως. κατ' ἴσιν γὰρ δύναμιν τὰ μόρια λαμβάνεται, ποιητικὸν μέντοι τὸ ἔμπης καὶ σύνθηες τὸ ὅμως. λαμβάνεται μέντοι τὸ ἔμπης καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοίως, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμοι (τ 37), ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἴκετ' αὐτμή (Ξ 174). Ουκου ν . Ὁ οὐκοῦν καλεῖται πρὸς ἐνίων ἐπιλογιστικός, πρὸς <δ' ἐτέρων> ἀνακεφαλαιωτικός, <καθ> ὁ ἐπὶ τοῦ τέλους ἔχων τὴν <περισπωμένην> οὐ μακρὰν πέπτωκε τῶν καλουμένων συλλογιστικῶν.—ἔστι γε ἐπ' αὐτοῦ τοῦτο τηρῆσαι, ὡς ὅτε μὲν ἔχει τὴν οὐ ἀπόφασιν ἐγκειμένην καὶ κατὰ τὸ δηλούμενον, παραπληρωματικῶς κέχρηται τῷ οὔν· ὅτε δὲ τὸ οὔν ἔχει καὶ ἐν δηλουμένῳ, οὐκέτι τὴν οὐ ἀπόφασιν ἔχει. παρὰ μὲν οὔν τὴν ἐπικράτειαν τοῦ ἐπὶρρήματος καὶ ἡ βαρεῖα κατὰ τέλος πίπτει (ἀπειράκις γὰρ τίθεται ἀντὶ τῆς οὐ ἀποφάσεως)· παρὰ δὲ τὴν τοῦ συνδέσμου ἐπὶ τέλους ἴσχει τὸν δέοντα τόνον τοῦ συνδέσμου. [25]

2 1,1 258 καὶ ἔνεκά γε τοῦ τοιοῦτου σημειώσαιτο ἂν τις τὴν ἐπὶ τέλους βαρεῖαν. τὰ γὰρ μέρη τοῦ λόγου, ἔάν τε δηλοῖ ἔάν τε καὶ παρέλκη, τοῦ αὐτοῦ τόνου ἐστὶ παραστατικά. εἴπερ οὖν παρέλκεται ὁ οὔν σύνδεσμος μετὰ τῆς οὐ ἀποφάσεως παραλαμβανόμενος, οὐ δεόντως τὸν τόνον μετατίθῃσι. ταύτῃ γοῦν καὶ ἡ μὴ ἀπαγόρευσις, <συν> ταττομένη τῷ οὔν καὶ δηλοῦσα ἀπαγόρευσιν, οὐδὲν ἐξαλλάσσει τοῦ τόνου. φαμὲν γὰρ οὕτως, μὴ οὔν παρέστα ι ; καὶ ἐν προστάξει, μὴ οὔν γράφ ε , μὴ οὔν διαλέγο υ . καὶ τὸ τοιοῦτον πάλιν πρὸς τινῶν βαρύνεται. δῆλον δὲ ὡς εἰς ταῦτὸ περιστήσεται τὰ <τοῦ> τόνου. ῥητέον οὖν ὡς παράλογοι αἱ τοιαῦται προφοραί. δισσοὺς οὔν

ἐστὶν ὁ οὖν, περισπώμενος μὲν ἐν συλλογιστικῇ ἐκφορᾷ, ὀξυνόμενος δὲ ὅτε ἐστὶ
παραπληρωματικός, καὶ δῆλον ὅτι καὶ τῶν ἐγκλιτικῶν, ἵνα καὶ ὁ τόνος τῆς ἀποφάσεως. καὶ ἐπὶ
τοῦ ἀρα συνδέσμου, ὁμοιογράφου καθεστῶτος, τὸ δισσὸν <ἐστὶν> ἀναδέξασθαι τοῦ τόνου.
ὅτε γάρ ἐστὶν ἀπορηματικός ἢ κατ' ἐρώτησιν παραλαμβανόμενος, τότε καὶ ἐν ἐκτάσει ἐστὶ τὸ α·
ὅτε μέντοι ἐπιφορητικός ἢ παραπληρωματικός, βραχὺ ἔχει τὸ α· ^[15]